

Publikatieblad

van de Europese Gemeenschappen

ISSN 0378-7079

C 140

27e jaargang

28 mei 1984

Uitgave
in de Nederlandse taal

Mededelingen en bekendmakingen

<u>Nummer</u>	Inhoud	Bladzijde
	I Mededelingen	
	
	II Voorbereidende besluiten	
	Economisch en Sociaal Comité	
84/C 140/01	Advies inzake een voorstel voor een richtlijn van de Raad inzake de rantsoening van motorbrandstof voor het vervoer met bedrijfsvoertuigen tussen de Lid-Staten	1
84/C 140/02	Advies inzake — een voorstel voor een verordening (EEG) van de Raad tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 804/68 houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector melk en zuivelprodukten — een voorstel voor een verordening (EEG) van de Raad houdende algemene voorschriften voor de toepassing van de in artikel 5 quater van Verordening (EEG) nr. 804/68 bedoelde heffing in de sector melk en zuivelprodukten — een voorstel voor een verordening (EEG) van de Raad houdende algemene voorschriften voor de toepassing van de in artikel 5 quinquies van Verordening (EEG) nr. 804/68 bedoelde heffing in de sector melk en zuivelprodukten	4
84/C 140/03	Advies inzake een voorstel voor een richtlijn van de Raad inzake diergezondheidsvraagstukken bij het intracommunautaire handelsverkeer en de invoer uit derde landen van sperma van als landbouwhuisdier gehouden runderen en varkens	6
84/C 140/04	Advies inzake de betrekkingen tussen de Europese Gemeenschap en de EVA-landen	11
84/C 140/05	Advies inzake — de mededeling van de Commissie aan de Raad betreffende de rol van de Gemeenschap op het gebied van de veiligheid van kerninstallaties en de bescherming van de gezondheid — de ontwerp-resolutie van de Raad inzake grensoverschrijdende radiologische problemen	12

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
84/C 140/06	Advies inzake een voorstel voor een besluit van de Raad betreffende de goedkeuring van een werkprogramma voor een eerste fase van de toepassing van een informatiesysteem inzake de toestand van het milieu en de natuurlijke hulpbronnen in de Gemeenschap (1984-1987)	14
84/C 140/07	Advies inzake een voorstel voor een besluit van de Raad houdende toepassing van Besluit 83/200/EEG waarbij de Commissie de bevoegdheid wordt verleend leningen aan te gaan uit hoofde van het Nieuw Communautair Instrument ter bevordering van de investeringen in de Gemeenschap	16
84/C 140/08	Advies inzake een verordening (EEG) van de Raad tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 724/75 houdende oprichting van een Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling	17
84/C 140/09	Advies inzake een voorstel voor een besluit van de Raad tot vaststelling van een communautair programma voor de ontwikkeling van de gespecialiseerde informatiemarkt in Europa	24

II

(Vorbereidende besluiten)

ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ

Advies inzake een voorstel voor een richtlijn van de Raad inzake de rantsoenering van motorbrandstof voor het vervoer met bedrijfsvoertuigen tussen de Lid-Staten

(84/C 140/01)

De tekst waarop de adviesaanvraag betrekking heeft is bekendgemaakt in het *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* nr. C 195 van 22 juli 1983, blz. 4.

A. JURIDISCHE GRONDSLAG VAN HET ADVIES

De Raad heeft op 19 juli 1983 besloten, overeenkomstig de artikelen 75, 103 en 198 van het EEG-Verdrag, het Economisch en Sociaal Comité te raadplegen over bovengenoemd voorstel.

Procedure

De met de voorbereiding van de werkzaamheden inzake dit onderwerp belaste Afdeling voor vervoer- en communicatiewezen heeft op 15 februari 1984 haar advies opgesteld, waarbij zij zich heeft gebaseerd op het mondelinge verslag van de heer Law, rapporteur.

B. ADVIES VAN HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ

Het Economisch en Sociaal Comité heeft tijdens zijn 216e zitting (vergadering van 28 maart 1984) zijn advies inzake deze materie met algemene stemmen goedgekeurd.

Dit advies luidt als volgt:

1. Behoudens onderstaande opmerkingen stemt het Economisch en Sociaal Comité in hoofdzaak met het voorstel van de Commissie in.

2. Het Comité is in het verleden reeds direct of indirect op dezelfde problematiek ingegaan, nl. in zijn adviezen inzake:

- De mededeling van de Commissie aan de Raad betreffende de ontwikkeling van het gemeenschappelijk vervoerbeleid (hoofdstuk: Vervoer- en energiebeleid) van 10 september 1975 ⁽¹⁾.
- Nieuwe beleidlijnen van de Europese Gemeenschap op het gebied van energiebesparing van 31 januari 1980 ⁽²⁾.

3. Algemene opmerkingen

3.1. Het wegvervoer is vrijwel volledig afhankelijk van aardolie en aardolieprodukten. Elk probleem bij de bevoorrading van het wegvervoer met motorbrandstoffen zou de activiteiten van deze sector beperken en bijgevolg ernstige verstoringen van de economische activiteit teweegbrengen. Daarom dient de Gemeenschap in staat te zijn, de nadelige effecten van een dergelijke situatie op te vangen of althans te verzachten.

3.2. Om de economische activiteiten van de Gemeenschap in stand te houden, stelt de Commissie de Raad voor, een richtlijn goed te keuren op grond waarvan de Lid-Staten bij een ernstige aardoliecrisis met elkaar overleg plegen en in geval van rantsoenering van motorbrandstof het beginsel van

⁽¹⁾ PB nr. C 286 van 15. 12. 1975, blz. 2.

⁽²⁾ PB nr. C 113 van 7. 5. 1980, blz. 1.

gelijke behandeling van niet-ingezeten en ingezeten vervoerondernemingen wordt toegepast. Hierdoor wordt naar het oordeel van de Commissie het intracommunautair goederenvervoer dat voor de economische activiteit onontbeerlijk is, zo goed mogelijk in stand gehouden.

3.3. Blijkt in één of meer Lid-Staten rantsoenering van motorbrandstoffen noodzakelijk te zijn, dan dient elke Lid-Staat na gemeenschappelijk overleg via een besluitvormingsprocedure alle maatregelen te nemen die vereist zijn, ten einde op basis van een gecontroleerde motorbrandstof distributie het intracommunautair goederenvervoer voldoende motorbrandstof ter beschikking te stellen.

3.4. Bij een ernstige crisis die te wijten is aan een grote schaarste aan motorbrandstof, waarbij één of meer Lid-Staten, nadat zij om te beginnen hun eigen goederenvervoer aanzienlijk hebben beperkt, niet meer bij machte zijn de voor de instandhouding van het intracommunautair vervoer noodzakelijke motorbrandstofvoorziening te waarborgen, dient een gemeenschappelijke overleg- en besluitvormingsprocedure op gang te worden gebracht, ten einde de beperking van het wegvervoer tussen de Lid-Staten zodanig te coördineren, dat prioriteiten respectievelijk contingenten worden vastgesteld.

De Commissie wil hiermee in de eerste plaats bereiken dat ingezet en niet-ingezet vervoerondernemingen op dezelfde wijze worden behandeld.

3.5. Het Comité geeft er zich rekenschap van dat het buiten het kader van dit advies zou vallen, wanneer in detail zou worden ingegaan op algemene aspecten van het EG-vervoerbeleid, zoals onder meer het geven van prioriteit aan vervoermiddelen met een geringer energieverbruik in een crisissituatie. Het Comité gaat er evenwel van uit dat deze aspecten bij de aan te geven prioriteiten en vast te stellen contingenten niet buiten beschouwing worden gelaten.

Prioriteiten bij de bevoorrading

3.6. Er dienen bepaalde criteria te komen voor de vaststelling van de leveringsprioriteiten ten aanzien van het personen- en goederenvervoer. Dit dient te zijn afgestemd op het belang van de goederen of de dringende behoefte daaraan in overeenstemming met een tevoren te houden overleg op EG-niveau of overeenkomst tussen de Lid-Staten. De Lid-Staat van waaruit een transport vertrekt, dient vergunning te verlenen voor de desbetreffende rit, welke vergunning gebaseerd moet zijn op criteria die door de Gemeenschap na overleg tussen de regering van de betrokken Lid-Staat en de nationale federaties voor het wegvervoer zijn vastgesteld.

3.7. Voorts dient de Lid-Staat van waaruit een transport vertrekt, vergunning voor losse, bij voorbeeld per veerboot of per rail/wegvervoer vervoerde aanhangers te verlenen, zodat deze aanhangers naar de plaats van bestemming kunnen worden vervoerd.

3.8. Uiteraard zal er vooral bij een ernstige crisis voor moeten worden gezorgd dat verspilling van motorbrandstof doordat de brandstof slechts voor ten dele beladen voertuigen wordt gebruikt, uitgesloten is. Via overleg met hun federaties voor het wegvervoer moeten de Lid-Staten ernaar streven dat door groepage van vracht de beladingsgraad van de voertuigen zo hoog mogelijk wordt. Daartoe zouden coördinatiebureaus kunnen worden ingeschakeld die thans reeds in een aantal Lid-Staten werkzaam zijn om te vermijden dat ritten zonder lading plaatsvinden.

Richtsnoer voor het motorbrandstofverbruik

3.9. De Lid-Staten dienen te beschikken over een richtsnoer voor het approximatieve gemiddelde brandstofverbruik van de afzonderlijke categorieën voertuigen, ten einde ervoor te zorgen dat de in elke Lid-Staat toegewezen hoeveelheid motorbrandstof voldoende is om de rit te kunnen maken, doch deze hoeveelheid ook weer niet te groot is.

3.10. In alle Lid-Staten dient een uniform formulier voor het aanvragen van motorbrandstof te worden gebruikt, aan de hand waarvan de overheid de behoefte kan ramen en kan vaststellen welke hoeveelheid brandstof is toegewezen, ten einde voortdurend de beschikbare voorraad motorbrandstoffen in het oog te houden en verspilling van motorbrandstof te voorkomen. In elk geval dienen de betrokken maatregelen eenvoudig te zijn en mogen zij niet leiden tot onnodige vertraging van het wegvervoer.

Brandstofbonnen

3.11. Tijdens de derde en moeilijkste fase in een situatie van grote schaarste aan motorbrandstof zou overal een op de plannen van de afzonderlijke Lid-Staten gebaseerd bonnensysteem moeten worden toegepast. Doel van de EG-overleg- en besluitvormingsprocedure dient te zijn het aantal beperkingen zo gering mogelijk te houden, en de vervoerondernemingen de mogelijkheid te bieden hun transporten naar andere Lid-Staten dan de Lid-Staat waarin zij zijn gevestigd, zoveel mogelijk te verrichten.

3.12. De brandstofbonnen zouden normaliter aan de grenzen van de afzonderlijke Lid-Staten moeten worden afgegeven. Voorts dienen evenwel door andere, in het binnenland gevestigde diensten brandstofbonnen te kunnen worden afgegeven, in het bijzonder voor transporten die uit het oogpunt van de te vervullen douaneformaliteiten onder de

bevoegdheid van in het binnenland gelegen douane-kantoren vallen, of voor transporten waarbij een gedeelte van het traject per spoor wordt afgelegd. Afgifte van brandstofbonnen door in het binnenland gelegen kantoren zou ertoe bijdragen dat aan de grenzen minder vaak files ontstaan.

3.13. Hoewel het uniforme formulier voor de aanvraag van motorbrandstof en controle op de hoeveelheid brandstof in de regel bij het begin van de rit dient te worden ingevuld en door de Lid-Staat van waaruit het vervoer plaatsvindt dient te worden goedgekeurd, moeten formulieren ook verkrijgbaar zijn bij elk bureau, waar de voor de brandstofvoorziening bevoegde instanties dergelijke formulieren eventueel nodig hebben om de behoefte aan brandstof te kunnen bepalen en het brandstofgebruik in het oog te kunnen houden.

3.14. Tot slot wijst het Comité er nog op dat alle Lid-Statens hetzelfde standpunt dienen in te nemen ten aanzien van de afgifte vooraf van motorbrandstoffen, geldigheidsduur van de bonnen en de termijn voor de aanvraag van motorbrandstoffen.

4. Bijzondere opmerkingen over de afzonderlijke artikelen

4.1. Artikel 1

Het toepassingsgebied van deze richtlijn dient ook het gecombineerd vervoer alsmede het ro/ro-vervoer te omvatten.

4.2. Artikel 3

Naleving van dit voorschrift, op grond waarvan transporten tot 50 km vanaf de grens van de regelingen inzake brandstofvoorziening kunnen worden

uitgesloten, is in sommige gevallen moeilijk te controleren, aangezien een rit naar een 51 km van de grens gelegen plaats van bestemming voldoende zou zijn om onder de betrokken regeling te vallen. Opgemerkt zij dat voor vrijstelling van vergunningen overeenkomstig de Eerste richtlijn (van 23 juli 1962) een limiet van 25 km aan weerszijden van de grens geldt, op voorwaarde dat de totale afstand, hemelsbreed gemeten, niet meer dan 100 km bedraagt.

4.3. Artikel 4

Dit artikel dient ook te gelden voor CEMT-machtigingen ⁽¹⁾ alsmede voor weg/railvervoerattesten.

5. Formulier voor het aanvragen van brandstof

5.1. De bepaling, dat bij onvoorziene wijzigingen van de bestemming van het transport twee aanvullende aanvragen mogen worden ingediend, is te restrictief.

5.2. Dit formulier dient ook te mogen worden ingevuld en ondertekend door vertegenwoordigers van de vervoerondernemingen.

5.3. Op dezelfde plaats waar het inschrijvingsnummer van het voertuig wordt vermeld, dient ook het landenkenteken te worden aangegeven, zoals het geval is bij het thans aan de Duitse grens gebruikte dieselbrandstofattest.

5.4. Op het formulier is te weinig plaats voor de gevraagde inlichtingen (b. v. adres van de onderneming en privé-adres van de bestuurder).

Gedaan te Brussel, 28 maart 1984.

De Voorzitter
van het Economisch en Sociaal Comité
François CEYRAC

⁽¹⁾ CEMT: Europese Conferentie van ministers van Verkeer.

Advies inzake

- een voorstel voor een verordening (EEG) van de Raad tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 804/68 houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector melk en zuivelprodukten
- een voorstel voor een verordening (EEG) van de Raad houdende algemene voorschriften voor de toepassing van de in artikel 5 quater van Verordening (EEG) nr. 804/68 bedoelde heffing in de sector melk en zuivelprodukten
- een voorstel voor een verordening (EEG) van de Raad houdende algemene voorschriften voor de toepassing van de in artikel 5 quinquies van Verordening (EEG) nr. 804/68 bedoelde heffing in de sector melk en zuivelprodukten

(84/C 140/02)

De tekst waarop de adviesaanvraag betrekking heeft is bekendgemaakt in het *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* nr. C 314 van 19 november 1983, blz. 5, 7 en 9.

A. JURIDISCHE GRONDSLAG VAN HET ADVIES

Overeenkomstig de artikelen 43 en 198 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap heeft de Raad op 11 oktober 1983 besloten het Economisch en Sociaal Comité te raadplegen over het pakket voorstellen van de Commissie inzake de hervorming van het gemeenschappelijk landbouwbeleid, waarvan ook de onderhavige verordeningvoorstellen betreffende de zuivelsector deel uitmaken.

1. Procedure

De Afdeling voor de landbouw, die met de voorbereidende werkzaamheden was belast, heeft op 10 februari 1984 in het licht van het door de heer Paggi voorgelegde rapport haar advies opgesteld.

Het Comité heeft een eerste maal over deze problematiek beraadslaagd tijdens zijn 215e zitting (vergadering van 1 maart 1984), maar is daarbij niet tot een advies gekomen. Daarom werd besloten dit onderwerp tijdens de 216e zitting van 28 en 29 maart 1984 opnieuw aan de orde te stellen en de heer Zinkin als algemeen rapporteur een ontwerp-advies van het Comité te laten opstellen.

B. ADVIES VAN HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ

Uitgaande van dit ontwerp-advies heeft het Comité tijdens zijn 216e zitting (vergadering van 28 maart 1984) met 79 stemmen vóór en 24 stemmen tegen, bij 3 onthoudingen, het volgende advies uitgebracht.

Bij het opstellen van dit advies heeft het Comité nota genomen van de stand van zaken rond dit dossier bij de Raad.

2. Opmerkingen van het Economisch en Sociaal Comité

2.1. In 1983 is in de Gemeenschap 103 miljoen ton melk geproduceerd, waarvan 85,3 miljoen ton voor menselijke consumptie is gebruikt. Hoewel een deel van de produktie naar andere bestemmingen is gegaan (o. m. de export), is 1983 toch afgesloten met een aanzienlijk overschot, waarvan de afzet een derde van de EOGFL-middelen heeft opgeslorpt.

De toestand wordt nog steeds problematischer. In 1983 is de melkproduktie met 3,9 % toegenomen en ook het aantal koeien, dat jarenlang stabiel is gebleven, is weer gestegen. Daar staat tegenover dat de uitvoer is gedaald en het verbruik constant is gebleven.

2.2. Het Comité is het dan ook met de Commissie eens dat absoluut maatregelen moeten worden genomen om vraag en aanbod weer enigszins met

elkaar in evenwicht te brengen. Bovendien gaat het akkoord met het voorstel van de Commissie om de melkproductie tot 97,2 miljoen ton te beperken. Het wijst er evenwel op dat de te nemen maatregelen niet mogen indruisen tegen artikel 39 van het Verdrag van Rome, dat handelt over de levensstandaard van de landbouwers, en dat de vitale belangen van de afzonderlijke Lid-Staten en de regio's gerespecteerd dienen te worden.

2.3. Volgens het Comité kunnen enkele niet al te ingrijpende maatregelen de situatie enigszins verbeteren:

- de inkomsten uit de medeverantwoordelijkheidshoefting zouden in ruimere mate kunnen worden gebruikt ter bevordering van de ontwikkeling en de afzet — zowel binnen als buiten de Gemeenschap — van producten als yoghurt, kaas, gearomatiseerde en bewaarmelk, die steeds meer aftrek vinden;
- er zou een bevredigende regeling moeten kunnen worden getroffen voor het vraagstuk van de Nieuwzeelandse boter;
- de interventiekosten voor magere-melkpoeder zouden moeten kunnen worden gedrukt door strengere kwaliteitscriteria aan te leggen en door overal het gebruik van een verklikkerstof verplicht te stellen waarmee eventuele fraudes kunnen worden tegengegaan (in verscheidene Lid-Staten van de Gemeenschap wordt een dergelijke stof reeds gebruikt);
- de consumptiesteun voor boter zou gehandhaafd kunnen worden, zoals het Comité in zijn advies over de landbouwprizen heeft aanbevolen ⁽¹⁾.

2.4. Het Comité meent evenwel niet dat een opschorting (tussen oktober en maart) van de interventie maatregelen voor magere-melkpoeder voldoende besparingen kan opleveren om de daaruit voortvloeiende consequenties voor de markt op te vangen.

2.5. Bovengenoemde maatregelen kunnen evenwel slechts een beperkt effect hebben. Het Comité is zich ervan bewust dat het wegwerken van het gebrek aan evenwicht tussen vraag en aanbod ingrijpendere maatregelen vereist. Uiteindelijk zal men niet anders kunnen doen dan een strenge quotaregeling in te voeren of de prijzen dermate te verlagen dat er weer een evenwichtssituatie op de markt ontstaat.

2.6. Het Comité beseft evenwel dat beide oplossingen problemen met zich meebrengen. Een quotaregeling is namelijk moeilijk te beheren en zou wel eens tot een consolidering van het huidige productiepatroon kunnen leiden, terwijl een aanzienlijke prijsverlaging die vraag en aanbod weer in evenwicht brengt, voor vele landbouwers te hard zou aankomen.

2.7. Over de vraag welke oplossing de beste is, heerst er binnen het Comité dan ook geen eensgezindheid. Wel is iedereen het erover eens dat er dringend iets moet worden gedaan.

2.8. Het Comité stelt vast dat de ministers van Landbouw met name tijdens hun zitting van 12 maart jl. hebben gekozen voor de invoering van een quotaregeling waarbij via een verhoging van de medeverantwoordelijkheidshoefting tegelijkertijd een geringe prijsverlaging wordt doorgevoerd. Een dergelijke regeling kan de goedkeuring van het Comité wegdragen, mits de overwogen duur en wijze van toepassing van de regeling worden gerespecteerd.

2.9. Het Comité is evenwel van oordeel dat voor de melkproductie lange-termijndoelstellingen moeten worden vastgesteld en dat een methode moet worden uitgewerkt om deze te kunnen verwezenlijken, ten einde de zuivelproducenten de nodige zekerheid te bieden. Verder is het Comité van mening dat men op langere termijn meer het normale marktmechanisme dient te laten spelen om vraag en aanbod met elkaar in evenwicht te brengen.

Gedaan te Brussel, 28 maart 1984.

De Voorzitter
van het Economisch en Sociaal Comité
François CEYRAC

⁽¹⁾ PB nr. C 103 van 16. 4. 1984.

*BIJLAGE***bij het advies van het Economisch en Sociaal Comité****Verworpen wijzigingsvoorstellen**

De volgende overeenkomstig het Reglement van Orde ingediende wijzigingsvoorstellen met betrekking tot het ontwerp-advies van het Comité zijn tijdens de beraadslagingen verworpen:

Paragraaf 2.8

Deze paragraaf te schrappen.

Uitslag van de stemming

Vóór: 37, tegen: 61, onthoudingen: 6.

Paragraaf 2.8

Deze paragraaf als volgt te lezen:

„Het Comité is bereid voor een periode van vijf jaar in te stemmen met een op een quotaregeling gebaseerde oplossing waarbij via een verhoging van de medeverantwoordelijkheidsheffing tegelijkertijd een geringe prijsverlaging wordt doorgevoerd.”

Uitslag van de stemming

Vóór: 13, tegen: 46, onthoudingen: 37.

Advies inzake een voorstel voor een richtlijn van de Raad inzake diergezondheidsvraagstukken bij het intracommunautaire handelsverkeer en de invoer uit derde landen van sperma van als landbouwhuisdier gehouden runderen en varkens

(84/C 140/03)

De tekst waarop de adviesaanvraag betrekking heeft is bekendgemaakt in het *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* nr. C 267 van 6 oktober 1983, blz. 5.

A. JURIDISCHE GRONDSLAG VAN HET ADVIES

De Raad van de Europese Gemeenschappen heeft het Economisch en Sociaal Comité 28 november 1983 geraadpleegd over bovengenoemd voorstel.

Procedure

De Afdeling voor de landbouw werd belast met de voorbereiding van de werkzaamheden ter zake en de heer Storie-Pugh werd aangewezen als rapporteur.

Aangezien de Afdeling voor de landbouw noch in maart noch in april bijeen zal komen, is de heer Storie-Pugh opgedragen het advies als algemeen rapporteur voor te leggen aan de Voltallige Vergadering van het Economisch en Sociaal Comité.

B. ADVIES VAN HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ

Het advies van het Economisch en Sociaal Comité is tijdens diens op 28 en 29 maart 1984 gehouden 216e zitting (vergadering van 28 maart 1984) met algemene stemmen goedgekeurd.

1. Het Economisch en Sociaal Comité toont zich verheugd over dit voorstel, dat in het algemeen zijn goedkeuring wegdraagt, vooral daar vele bepalingen in de Lid-Staten reeds in de praktijk bestaan en dit voorstel tevens nauw aansluit bij de algemene inhoud van reeds vastgestelde richtlijnen inzake diergezondheidsvraagstukken en de handel met derde landen.

2. Algemene opmerkingen

2.1. Bepaald zou moeten worden dat sperma van runderen enkel ingevroren binnen de Gemeenschap verhandeld en uit derde landen ingevoerd mag worden. (Dit spreekt vanzelf, aangezien het anders onmogelijk zou zijn sperma vóór verzending gedurende dertig dagen op te slaan — zie bijlage C, punt 2, sub i)). Deze voorwaarde zou ook voor varkenssperma moeten gelden, zodra de technieken op dat punt voldoende ontwikkeld zijn.

In de tussentijd zouden de Lid-Staten moeten overwegen toezicht/controlemaatregelen aan te bevelen voor vrouwelijke varkens die geïnsemineerd zijn met „vers” geïmporteerd sperma, zonder daarbij op enigerlei wijze af te doen aan het beginsel dat de produktiecentra verantwoordelijk zijn.

2.2. De Lid-Staten zouden als dierenartsen slechts diegenen mogen aanwijzen die volledig vertrouwd zijn met de inhoud van de richtlijn en ervaring op dit gebied hebben. Dit zal niet moeilijk vallen, omdat het meestal zo zal zijn dat de aangewezen dierenarts full-time werkzaam is in een spermacentrum of een aantal kleinere eenheden onder zijn bevoegdheid heeft. Indien dit niet het geval is, dient het diergezondheidscertificaat (bijlage D) niet alleen getekend te worden door de aangewezen dierenarts, maar tevens gecontrasigneerd te worden door de officiële dierenarts.

Bovendien moet aandacht geschonken worden aan het beginsel dat een dierenarts alleen gevraagd mag worden certificaten af te geven over zaken waar hij zelf verstand van heeft of waar hij zich persoonlijk van kan vergewissen. Dit heeft betrekking op de informatie over gevallen van ziekten die aangegeven moeten worden en waarvan sprake is in bijlage C, punt 1, sub e). Hierover moet in het diergezondheidscertificaat onder IV. 1 een verklaring worden afgelegd. Om aan deze eis te voldoen, is dus een addendum nodig, dat moet worden ondertekend door een officiële dierenarts.

Ook zou moeten worden bepaald dat het diergezondheidscertificaat voor de invoer van sperma uit derde landen zowel door de aangewezen als door de officiële dierenarts moet worden ondertekend.

2.3. Hoewel het niet gebruikelijk is dat methodebeschrijvingen in documenten van de Raad worden opgenomen, zou het nuttig zijn, nadere inlichtingen omtrent de methodes (ter aanvulling van bijlage B, hoofdstuk I) en een lijst van erkende laboratoria te publiceren, zoals dat in Richtlijn 83/494/EEG is gebeurd.

Het document van de Raad zou ook het volgende moeten bevatten:

2.3.1. Aanbevolen ontsmettings- en sterilisatiemethoden.

2.3.2. Details over goedgekeurde behandelingsmethoden voor verdunnende middelen (vgl. bijlage A, hoofdstuk II, sub f) iv)) en over goedgekeurde verdunners.

2.4. Er moet voortdurend op gelet worden dat de dieren gegarandeerd vrij zijn van, of gecontroleerd worden op andere ziekten dan die welke in het voorstel voor een richtlijn worden genoemd.

2.5. In de richtlijn zou aangegeven moeten worden welke procedure moet worden gevolgd bij de invoer van sperma voor speciale, wetenschappelijke of experimentele doeleinden onder omstandigheden die niet beantwoorden aan de bepalingen van de richtlijn. Het Permanent Veterinair Comité zou de bevoegdheid moeten krijgen dergelijke importen toe te staan na deze van geval tot geval te hebben beoordeeld.

2.6. Terwijl de invoer van dieren die drachtig zijn door kunstmatige inseminatie of het inplanten van embryo's geoorloofd is, wordt in geen enkele controle voorzien ten aanzien van het gebruikte sperma of het ingeplante embryo. Deze lacune zou moeten worden opgevuld. Ondertussen dienen alle gevallen afzonderlijk te worden bekeken door het Permanent Veterinair Comité.

2.7. Om dezelfde reden en ten behoeve van de planning van de infrastructuur zou de Commissie een studiegroep van diergeneeskundige deskundigen moeten oprichten, die tot taak krijgt een voorstel te formuleren inzake diergezondheidsvraagstukken welke de intracommunautaire handel en de

handel met derde landen in voor transplantatie bestemde embryo's betreffen.

3. Bijzondere opmerkingen

3.1. Algemene bepalingen

Artikel 2

letter m) is vóór letter f) in te voegen.

Na letter i) ook een definitie op te nemen van „brucellosevrij beslag” (Richtlijn 64/432/EEG).

Artikel 3, lid 2, sub c)

Te vervangen door:

„wanneer donor-dieren in de laatste twaalf maanden voor het verzamelen van het sperma zijn ingeënt, op een aliquot van elk ejaculaat dat voor export bestemd is een virusisolatietest op mond- en klauwzeer wordt verricht, die een negatief resultaat oplevert. Indien het sperma van runderen betreft, kan diepgevroren verdund sperma voor dit doel worden gebruikt.”

Artikel 3, lid 3

Na „Afrikaanse” toe te voegen: „of klassieke”.

Artikelen 19 en 20

Er zou in een langere overgangperiode moeten worden voorzien, ten einde bestaande centra te kunnen verbouwen of nieuwe gebouwen te kunnen neerzetten om aan de eisen van de richtlijn te kunnen voldoen. Voorgesteld wordt echter de overgangperiode op maximaal twee jaar te brengen, omdat de doeleinden van de richtlijn ook niet teniet mogen worden gedaan door een overdreven lange termijn toe te staan waarbinnen aan de richtlijn moet worden voldaan.

3.2. Bijlage A

Hoofdstuk I, sub a) iv)

Toe te voegen: „en voorzieningen voor het apart opslaan van voor export bestemd sperma.”

Hoofdstuk I, sub b)

Te vervangen door:

„zo zijn gebouwd of geïsoleerd dat contact met dieren buiten het centrum, waardoor ziekten zouden

kunnen worden overgebracht op diersoorten in het spermacentrum, of vice versa, onmogelijk is.”

Hoofdstuk I, sub c)

Na „ontsmet” toe te voegen „of gesteriliseerd.”

Hoofdstuk I, sub d)

Na „gezondheid” toe te voegen „en welbevinden.”

Hoofdstuk II, sub a)

Te vervangen door:

„mogen alleen dieren verblijven van de soorten waarvan sperma wordt verkregen. Niettemin kunnen ook andere huisdieren worden toegelaten die voor de normale werking van het spermacentrum volstrekt noodzakelijk zijn, voor zover deze geen besmettingsgevaar opleveren voor de diersoorten waarvan sperma zal worden verkregen. Andere diersoorten dan runderen of varkens waarvan sperma zal worden verkregen, mogen slechts op de door de aangewezen dierenarts vastgelegde voorwaarden tot het spermacentrum worden toegelaten.”

Hoofdstuk II, sub b)

„Register” in de Engelse versie te vervangen door „record.”

Toe te voegen: „en een register van alle controles op ziekten en van alle vaccinaties die zijn uitgevoerd, alsmede met gegevens uit het ziekte/gezondheidsdossier van elk dier.”

Hoofdstuk II, sub e)

Te vervangen door:

„moet technisch bevoegd personeel werkzaam zijn dat een toereikende opleiding heeft gekregen inzake ontsmettings- en sterilisatiemethoden en gezondheidszorg, speciaal om verspreiding van ziekte tegen te gaan. Het is wenselijk dat dit personeel gedurende 96 uur vóór de aanvang van de werkzaamheden noch thuis, noch elders, noch bij het verrichten van andere werkzaamheden, in contact is geweest met andere spleethoevigen dan de dieren van het erkend spermacentrum. Indien personeelsleden in de 96 uur voorafgaande aan het begin van de werkzaamheden wel met andere dieren in aanraking zijn geweest, dienen zij goedgekeurde ontsmettingsmethoden toe te passen, en andere, goed beschermende kleding aan te trekken alvorens aan het werk te gaan in het erkend spermacentrum.”

Hoofdstuk II, sub f) iii)

Na „ontsmet” toe te voegen „of gesteriliseerd.”.

Hoofdstuk II, sub f) iv)

„... van de betrokken diersoort” te vervangen door „van diersoorten.”.

Hoofdstuk II, sub f) vii)

Vóór „de datum van verkrijging” in te voegen: „de identiteit van het erkend spermacentrum.”.

3.3. *Bijlage B**Hoofdstuk I, punt 1, sub b) iii)*

Te vervangen door:

„beslagen zijn ten aanzien waarvan bij de aangewezen dierenarts geen melding is gemaakt van feiten op grond waarvan hij zou kunnen concluderen dat zich in de laatste drie jaar enig ziektegeval van enzoötische bovine leukose heeft voorgedaan.

Bovendien dienen stieren die bestemd zijn voor het spermacentrum en die minder dan 18 maanden oud zijn, af te stammen van koeien die na de geboorte van die stieren negatief hebben gereageerd op een serologische test op leukose. In het geval niet precies bekend is om welke koe het gaat, dienen alle in aanmerking komende dieren van het beslag waaruit een bepaalde stier stamt negatief te reageren op een serologische test op leukose.”.

Hoofdstuk I, punt 1, sub c)

De eerste vier regels te vervangen door:

„moeten gedurende de onder a) bedoelde afzonderingsperiode van 30 dagen en alvorens in het spermacentrum te worden binnengebracht, met negatief resultaat zijn onderzocht aan de hand van de hierna genoemde tests (voor runderen (i) t/m (vi) en voor varkens (i) t/m (iii)). De dieren dienen dan in het spermacentrum te worden afgezonderd gedurende 30 dagen; in deze periode mag sperma worden verzameld, dat echter niet voor kunstmatige inseminatie mag worden gebruikt voordat en mits de dieren opnieuw getest zijn op de onder c) ii), c) v) en c) vi) beschreven wijze in het geval van runderen, en op de onder c) i), c) ii) en c) iii) omschreven wijze voor varkens.

Bovendien dienen stieren of drie dagen achtereensmegmaspoelingen met een goedgekeurd antibioticum te ondergaan, of aan een kweekproef op campylobacter fetus bij een monster van het smegma te worden onderworpen. Bij vrouwelijke dieren moet één agglutinatietest met vaginaal slijm worden ver-

richt. Alle herhalingstests dienen na 30 dagen te worden uitgevoerd.”.

Hoofdstuk I, punt 1, sub c) iv)

De noodzaak van herhaling van de test hoeft niet te worden vermeld, aangezien dit al besloten ligt in de tekst van hoofdstuk I, punt 1, sub c) zoals hierboven voorgesteld.

Na „een immunofluorescentietest” toe te voegen: „of een kweekproef.”.

Hoofdstuk I, punt 1, sub c) v)

De noodzaak van herhaling van de test hoeft niet te worden vermeld, aangezien dit al besloten ligt in de tekst van hoofdstuk I, punt 1, sub c) zoals hierboven voorgesteld.

Hoofdstuk I, punt 1, sub c) vi)

Een nieuw punt 1, sub c) vi) toe te voegen, dat als volgt luidt:

„Voor runderen die bestemd zijn tot een erkend spermacentrum te worden toegelaten a) indien er geen vaccinatieprogramma is, een serumagglutinatietest op infectieuze bovine rhinotracheïtis of op infectieuze pustuleuze vulvovaginitis, met negatief resultaat, of b) indien er wel een vaccinatieprogramma is, een virusisolatietest op infectieuze rhinotracheïtis of op infectieuze pustuleuze vulvovaginitis bij een monster van het smegma, met negatief resultaat.”.

Hoofdstuk I, punt 1, sub d)

De nummering te wijzigen zodat dit punt wordt vermeld onder „—voor varkens” als punt 1, sub c) iii).

Hoofdstuk I, punt 3 i), sub a)

Na „leukose” nog toe te voegen „of de ziekte van Aujeszky”.

Hoofdstuk I, punt 3 i), sub b)

De woorden „of ziekte van Aujeszky” te schrappen.

Hoofdstuk I, punt 3 ii), sub a)

Na „in het spermacentrum worden binnengebracht” (derde regel) toe te voegen:

„Ingeval één dier uit een groep positief heeft gereageerd op de test, kunnen de stieren die negatief heb-

ben gereageerd op de brucellosestest in afzondering worden gebracht in een erkend centrum en na 30 dagen opnieuw worden getest. In die periode mag sperma worden verzameld, maar niet worden verspreid. Indien de dieren ook op de herhalingstest negatief reageren, kunnen zij het eigenlijke spermacentrum worden binnengebracht en kan het eerder ingezamelde sperma worden afgeleverd om gebruikt te worden bij kunstmatige inseminatie. Bij positieve reactie dienen zij uit het centrum te worden verwijderd en dient al het verzamelde sperma te worden vernietigd."

Hoofdstuk II, punt 1 iv)

Te vervangen door:

„voor runderen:

- a) indien het erkend spermacentrum geen eigen vaccinatieprogramma heeft, een serumagglutinatietest op infectieuze rhinotracheïtis/infectieuze pustuleuze vulvovaginitis (IBR/IPV), met negatief resultaat;
- b) indien het erkend spermacentrum wel een vaccinatieprogramma heeft, jaarlijks een virusisolatietest op een smegmamonster voor de opsporing van infectieuze bovine rhinotracheïtis en infectieuze pustuleuze vulvovaginitis (IBR/IPV), met negatief resultaat."

Hoofdstuk II, punt 1 v)

Na „immunofluorescentietest" toe te voegen: „of een kweekproef."

3.4. *Bijlage C*

Punt 1, sub e)

Vóór het woord „varkenspest" de woorden „klassieke of Afrikaanse" in te voegen.

Punt 1, sub f) i) en ii)

Na „varkenspest" de woorden „... (klassieke of Afrikaanse), ziekte van Aujeszky ..." toe te voegen.

Punt 1, sub f) iii)

Het eerste zinsdeel als volgt te wijzigen:

„a) verblijven in erkende spermacentra *zonder* vaccinatieprogramma waar, indien ... (enz.)",

en dan toe te voegen:

„b) verblijven in erkende spermacentra *met* een vaccinatieprogramma waar een aliquot van diepgevroren verdund sperma van het voor export bestemde ejaculaat aan een virusisolatietest is onderworpen met negatief resultaat."

Punt 2, sub ii)

In de Engelse tekst „flasks" te vervangen door „containers".

3.5. *Bijlage D*

Hoofdstuk I

In de tabel na de kolom „Aantal doses" een kolom „Identificatie van de doses" in te voegen.

Hoofdstuk IV, punt 1

Na de woorden „in Richtlijn .../.../EEG" toe te voegen: „(met uitzondering van het bepaalde in bijlage C, punt 1, sub e))".

Hoofdstuk IV, punt 2

Onder „(naam in blokletters)" een regel te reserveren voor „(functie en adres)".

Na hoofdstuk IV, punt 2, een verklaring te doen afleggen en te doen tekenen door de officiële dierenarts, met betrekking tot de in bijlage C, punt 1, sub e), vereiste informatie.

Gedaan te Brussel, 28 maart 1984.

De Voorzitter
van het Economisch en Sociaal Comité
François CEYRAC

Advies inzake de betrekkingen tussen de Europese Gemeenschap en de EVA-landen

(84/C 140/04)

A. JURIDISCHE GRONDSLAG VAN HET ADVIES

Het Economisch en Sociaal Comité heeft op 1 maart 1984 besloten, overeenkomstig artikel 20, lid 4, van het Reglement van Orde, een advies over de betrekkingen tussen de Europese Gemeenschap en de EVA-landen uit te brengen.

Procedure

De met de voorbereiding van de werkzaamheden ter zake belaste Afdeling voor externe betrekkingen heeft haar advies op 13 maart 1984 goedgekeurd.

B. ADVIES VAN HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ

Het Economisch en Sociaal Comité heeft tijdens zijn 216e zitting van 28 en 29 maart 1984 (vergadering van 28 maart 1984), na het verslag van de heer Zinkin, rapporteur, het volgende advies uitgebracht, dat met 69 stemmen vóór en 4 stemmen tegen, bij 11 onthoudingen, werd goedgekeurd.

De ministers van de Europese Gemeenschappen en de Europese Vrijhandelsassociatie komen voor de eerste maal op 9 april 1984 te Luxemburg bijeen. Het Comité geeft bij deze gelegenheid uitdrukking aan de stellige hoop dat deze ontmoeting tot een nog verdergaande samenwerking zal leiden.

De EEG en de EVA zijn elkaars beste klanten. Met elkaar vormen zij de grootste markt voor industrie-producten ter wereld (ca. 40 % van de wereldhandel).

Tot één enkele markt is het echter nog niet gekomen, omdat er nog allerlei niet-tarifaire belemmeringen — zoals grensformaliteiten — zijn en het aan gemeenschappelijke technische normen ontbreekt.

Het Comité beschouwt de vereenvoudiging van deze formaliteiten en de goedkeuring van gemeenschappelijke normen als prioritaire doelstellingen in de handelsbetrekkingen tussen beide groeperingen.

Voordat het zover is, kan deze grote markt niet tot volledige ontplooiing komen, waar het erom gaat werkgelegenheid te verschaffen en zowel de EEG als de EVA een beter wapen in handen te geven tegen de andere grote economische blokken in de wereld, die hun concurrenten zijn.

Het Comité dringt daarom aan op een pragmatisch opgezette, nauwere samenwerking tussen de Gemeenschap en de EVA-landen, waarbij de institutionele verschillen tussen beide groepen landen in aanmerking worden genomen. In dit verband pleit het Comité voor een geregeld plaatsvindende

gedachtenwisseling over de middelen die te baat moeten worden genomen om:

- alle niet-tarifaire belemmeringen voor een Europees vrijhandelssysteem op te heffen,
- de regels betreffende de oorsprong van producten en de grenscontroles te vereenvoudigen,
- gemeenschappelijke en technische verordeningen toe te passen (en deze dus zonedig te harmoniseren).

Evenzo bepleit het Comité dat de Gemeenschap en de EVA in GATT- en OESO-verband gaan samenwerken en, met het oog op een verdere vrijmaking van de wereldhandel, met name ruggespraak gaan plegen over de volgende onderwerpen:

- tarifaire en niet-tarifaire belemmeringen voor de handel in industrieproducten,
- subsidies waardoor de internationale concurrentievoorwaarden worden scheefgetrokken, en
- belemmeringen voor het dienstenverkeer.

De Westeuropese landen worden in economisch opzicht steeds afhankelijker van elkaar. Het Comité adviseert daarom Gemeenschap en EVA-landen, voortdurend overleg te plegen, waarbij ook de sociale partners zouden moeten worden betrokken; een en ander om een economisch herstel in Europa te bewerkstelligen en vooral ook om de werkloosheid terug te dringen.

Een gezamenlijke planning van op innovatie gerichte beleidsmaatregelen, de ontwikkeling van nieuwe technologieën en structurele aanpassingen om de gehele Westeuropese markt als zodanig te kunnen benutten, moeten van het grootste belang worden geacht.

Gedaan te Brussel, 28 maart 1984.

*De Voorzitter
van het Economisch en Sociaal Comité*

François CEYRAC

Advies inzake

- de mededeling van de Commissie aan de Raad betreffende de rol van de Gemeenschap op het gebied van de veiligheid van kerninstallaties en de bescherming van de gezondheid
- de ontwerp-resolutie van de Raad inzake grensoverschrijdende radiologische problemen

(84/C 140/05)

De tekst waarop deze adviesaanvraag betrekking heeft is bekendgemaakt in het *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* nr. C 338 van 15 december 1983, blz. 7.

A. JURIDISCHE GRONDSLAG VAN HET ADVIES

De Raad heeft op 29 september 1983 besloten, overeenkomstig artikel 170 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie bij het Economisch en Sociaal Comité een advies aan te vragen inzake bovengenoemde onderwerpen.

Procedure

De Afdeling voor energie en nucleaire vraagstukken werd met de voorbereiding van de werkzaamheden dienaangaande belast. Zij heeft haar advies aan de hand van het mondelinge verslag van de heer Bordes-Pages op 10 februari 1984 goedgekeurd.

B. ADVIES VAN HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ

Het Economisch en Sociaal Comité heeft tijdens de 216e zitting (vergadering van 28 maart 1984) met algemene stemmen volgend advies goedgekeurd.

1. Algemene opmerkingen

1.1. Het stemt het Comité tot voldoening dat de Commissie in een mededeling aan de Raad aangeeft welke rol de Gemeenschap met betrekking tot de veiligheid van nucleaire installaties en de bescherming van de volksgezondheid te spelen heeft. Het Comité stemt in met de ontwerp-resolutie inzake grensoverschrijdende radiologische problemen.

1.2. Hoewel de keuze van de vestigingsplaatsen, de afgifte van bouwvergunningen en het vaststellen van exploitatievoorschriften voor nucleaire installaties uitsluitend onder de verantwoordelijkheid van de nationale regeringen vallen, dienen deze laatste zich volgens het Comité zorgen te maken over de radiologische gevolgen die een ongeluk in een op hun grondgebied gevestigde nucleaire installatie voor de veiligheid van de bevolking van naburige Lid-Staten kan hebben.

1.3. Het Comité vindt dat de Commissie zich bezig dient te houden met dit belangrijke grensoverschrijdende probleem dat niet kon worden voorzien toen het Euratom-Verdrag in 1958 werd ondertekend. Hoewel de stralingsbescherming in hoofdstuk III van dit Verdrag uitvoerig aan de orde komt, kan niet hetzelfde worden gezegd van nucleaire veiligheid bij

ongelukken waarvan de gevolgen ook in naburige landen voelbaar zijn. Het is daarom zaak met spoed met deze kant van de zaak rekening te houden.

1.4. Het Comité acht het daarom gewenst dat de Lid-Staten en de Commissie gezamenlijk hun gedachten laten gaan over hun eigen specifieke rol met betrekking tot deze ontwikkeling en in het bijzonder de meest doeltreffende middelen vaststellen om de radiologische gevolgen van grensoverschrijdende ongelukken op te vangen.

1.5. Het Comité wijst erop dat het uiteindelijke doel van de werkzaamheden dienaangaande de bescherming van de volksgezondheid is. Het vestigt de aandacht op het feit dat de nucleaire industrie in de Gemeenschap op een veiligheidstraditie boogt die tot voorbeeld strekt. Naar zijn mening zou het hier bereikte hoge veiligheidsniveau als model voor andere takken van industrie moeten gelden.

2. Opmerkingen over de mededeling**2.1. O & O**

Het Comité herinnert aan eerder door het Comité uitgebrachte adviezen inzake het programma voor

stralingsbescherming van de Gemeenschap, een programma voor nucleaire veiligheid, basisnormen voor de bescherming van werknemers tegen ioniserende straling en het meerjarenprogramma van het GCO. Al deze initiatieven van de Commissie worden door het Comité goedgekeurd.

2.2. *Technisch-reglementaire aspecten*

Het Comité is het met de Commissie eens dat de uitsluitende bevoegdheid met betrekking tot het verstrekken van vergunningen voor nucleaire installaties en het houden van toezicht op de exploitatie hiervan bij de Lid-Staten dient te blijven. De Commissie laat momenteel door een groep deskundigen nagaan in hoeverre zij een bijdrage kan leveren tot de uitwerking van een gemeenschappelijke Europese methode voor de beoordeling en de vaststelling van algemene veiligheidsdoelstellingen.

Voorts schijnt het voornemen van de Commissie met betrekking tot het verrichten van een algemene evaluatie van de veiligheid van de meest representatieve reactor modellen in de Lid-Staten een onderneming die, gezien die bijzondere aard van dit probleem, in politiek en in economisch en technisch opzicht een hoge mate van samenwerking vereist. Met een dergelijke aanpak is tussen een aantal Lid-Staten op bilateraal niveau al een begin gemaakt en het is duidelijk gebleken dat het hoofddoel is ervoor te zorgen dat de veiligheid op bevredigende wijze, en niet op uniforme wijze, wordt verzekerd.

2.3. *Bescherming van de gezondheid*

In dit hoofdstuk brengt de Commissie een aantal bepalingen en richtsnoeren in herinnering, waarover het Comité zich reeds heeft uitgesproken. Het Comité wil bij deze gelegenheid nog eens onderstrepen dat de Commissie bij de vaststelling van de „basisnormen” een rol bij uitstek dient te spelen.

3. *Opmerkingen over de ontwerp-resolutie*

3.1. Het Comité stemt in met het initiatief van de Commissie om gegevens over bilaterale contacten bijeen te brengen. Bovendien wil het Comité de Commissie adviseren, er in het kader van de specifieke verantwoordelijkheid van de Lid-Staten en van de Commissie op toe te zien dat de Lid-Staten bilateraal of eventueel trilateraal de nodige maatregelen nemen om onderling overeenkomsten met betrekking tot grensoverschrijdende interventieplannen voor noodgevallen te sluiten. Het Comité acht dergelijke overeenkomsten ook noodzakelijk om ervoor te zorgen dat volledige informatie over radioactieve ongelukken ongelukken met besmettingsgevaar voor water, bodem of lucht aan de Lid-Staten wordt verstrekt zodat de nodige medische controle kan worden georganiseerd.

Voorts adviseert het Comité de Commissie ten behoeve van de realisering van deze overeenkomsten, de Lid-Staten desgevraagd zo nodig inlichtingen te verstrekken over de aard en de omvang van de hulp waaraan in geval van urgentie op het gebied van stralingsbescherming behoefte zou kunnen bestaan.

3.2. Met betrekking tot paragraaf 2 a) van de ontwerp-resolutie (algemene radiologische gevolgen van alle radioactieve lozingen) acht het Comité het niet raadzaam, nog een groep deskundigen in te stellen, terwijl het in artikel 37 bedoelde comité van deskundigen (zie nieuwe aanbeveling van 3 februari 1982) deze aangelegenheid in het kader van de lopende werkzaamheden zou kunnen behandelen.

3.3. Het Comité keurt de resolutie goed waar het de verontreiniging van waterlopen van communautair belang aangaat, en wijst erop dat deze problemen met behulp van de nieuwe aanbeveling van 3 februari 1982 betreffende de toepassing van artikel 37 moeten kunnen worden opgelost. Het dringt erop aan dat een algemeen rapport wordt opgesteld.

Gedaan te Brussel, 28 maart 1984.

De Voorzitter
van het Economisch en Sociaal Comité
François CEYRAC

Advies inzake een voorstel voor een besluit van de Raad betreffende de goedkeuring van een werkprogramma voor een eerste fase van de toepassing van een informatiesysteem inzake de toestand van het milieu en de natuurlijke hulpbronnen in de Gemeenschap (1984-1987)

(84/C 140/06)

De tekst waarop de adviesaanvraag betrekking heeft is bekendgemaakt in het *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* nr. C 291 van 27 oktober 1983, blz. 8.

A. JURIDISCHE GRONDSLAG VAN HET ADVIES

De Raad heeft op 27 oktober 1983 besloten, overeenkomstig artikel 198 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap bij het Economisch en Sociaal Comité een advies aan te vragen inzake het voorstel voor een besluit van de Raad betreffende de goedkeuring van een werkprogramma voor een eerste fase van de toepassing van een informatiesysteem inzake de toestand van het milieu en de natuurlijke hulpbronnen in de Gemeenschap (1984-1987) ⁽¹⁾ en een mededeling van de Commissie aan de Raad betreffende een methodiek voor een informatiesysteem betreffende de toestand van het milieu en de natuurlijke hulpbronnen in de Europese Gemeenschap.

Procedure

De Afdeling voor milieu, volksgezondheid en consumptie werd met de voorbereiding van de werkzaamheden dienaangaande belast en heeft haar advies op 6 maart 1984 op basis van het verslag van de heer Schnieders goedgekeurd.

B. ADVIES VAN HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ

Het Economisch en Sociaal Comité heeft tijdens de 216e zitting (vergadering van 28 maart 1984) met algemene stemmen volgend advies goedgekeurd:

1. Het Comité is ingenomen met het voorstel van de Commissie, stapsgewijze een informatiesysteem inzake de toestand van het milieu en de natuurlijke hulpbronnen in de Gemeenschap in het leven te roepen. Zo'n informatiesysteem is een noodzakelijke voorwaarde voor een doeltreffend milieubeleid. Het stemt met nadruk in met het voornemen van de Commissie „de grondslag (te leggen) voor het te voeren milieubeleid van de Gemeenschap en dit een meer uitgesproken beschermend karakter te geven;”.

2. Het Comité wijst erop dat de doeltreffendheid van een milieubeleid wordt bepaald door de vraag of een inventaris van het milieu en de natuurlijke grondstoffen is opgemaakt.

In dit opzicht heeft de Commissie dus met haar werkprogramma een eerste stap gezet, waarmee wordt tegemoetgekomen aan het van november 1974 daterende verzoek van de Raad, dat in het actieprogramma 1977-1981 zijn beslag heeft gekregen.

Wel vindt het Comité dat naast de opbouw van het informatiesysteem de reeds gelanceerde of geplande

milieumaatregelen van de Commissie zonder onderbreking verder dienen te worden uitgevoerd.

3. Het Comité ziet in dat de totstandbrenging van een informatiesysteem betreffende de toestand van het milieu en de natuurlijke hulpbronnen in de Gemeenschap een ambitieus doel is. Wel zijn er in de wereld landen met informatiesystemen die een grotere oppervlakte bestrijken dan het gebied van de Europese Gemeenschap. De Lid-Staten beschikken, zij het met verschillen, over omvangrijk informatie-materiaal op bepaalde onderdelen van het milieubeleid. Nergens ter wereld is tot dusverre getracht al het voor het milieubeleid relevante informatie-materiaal over de grenzen heen samen te vatten en vergelijkbaar te maken. Bijgevolg kon de Commissie voor haar werkprogramma ook niet van bestaande ervaringen uitgaan. Wel beseft het Comité dat de Commissie realistisch tewerk gaat door de omvang van het programma in een eerste fase beperkt te houden.

4. Het Comité doet met betrekking tot het project de volgende suggesties aan de hand:

4.1. De Raad dient ervoor te zorgen dat op de gegevens die de Lid-Staten momenteel volgens

⁽¹⁾ PB nr. C 291 van 27. 10. 1983, blz. 8.

uiteenlopende methoden over de toestand van het milieu verzamelen, uniforme criteria worden toegepast. De Commissie dient daartoe over uitgebreide coördinatiebevoegdheden de beschikking te krijgen. Momenteel zijn de gegevens die door de Lid-Staten afhankelijk van de specifieke omstandigheden worden verzameld, niet vergelijkbaar. Dit geldt met name voor de gegevens die aan een kwalitatieve evaluatie moeten worden onderworpen. De verzamelde gegevens dienen zo te worden bewerkt dat zij in kwantitatief opzicht bruikbaar zijn.

Daarom moet een regeling inzake concrete verantwoordelijkheid en controle worden ingevoerd met betrekking tot de betrouwbaarheid en de vergelijkbaarheid van de registratiemethoden in alle Lid-Staten. De Commissie beschikt overeenkomstig artikel 213 van het Verdrag weliswaar reeds over verstrekkende bevoegdheden met betrekking tot het verzamelen van gegevens, maar voor een stapsgewijze verbetering van de hierboven beschreven situatie is een sterkere en permanente samenwerking met de Lid-Staten onmisbaar.

4.2. De regio's waarvoor de vervuiling door schadelijke stoffen moet worden onderzocht, mogen niet te klein worden genomen. Deze belasting dient over een grote oppervlakte te worden gemeten en toevalsfactoren moeten worden uitgeschakeld.

4.3. Het werkprogramma bestrijkt een periode van slechts vier jaar. Het op touw zetten van een uitgebreid informatiesysteem inzake de toestand van het milieu en de natuurlijke hulpbronnen in de Gemeenschap is een project dat alleen maar stap voor stap kan worden uitgevoerd. Alleen als ervoor wordt gezorgd dat over een lange periode gegevens worden verzameld, heeft een dergelijk programma zin en kunnen de kosten hiervan ook op lange termijn worden verantwoord. Het Comité verzoekt de Raad ook na te gaan of met de voor de opbouw van het informatiesysteem voorgestelde middelen van de Gemeenschap, nl. 0,30 miljoen Ecu voor 1984, 2,5 miljoen Ecu voor 1985 en 1986 elk en 0,5 miljoen Ecu voor 1987, wel kan worden volstaan. Dit zal alleen het geval zijn als de Lid-Staten de kosten van het verzamelen van de gegevens voor hun rekening nemen. Daarom dient duidelijk te worden bepaald hoe de kosten van het verzamelen, de verwerking en het doorgeven van de informatie tussen de Commissie en de Lid-Staten zullen worden verdeeld.

Dubbel werk dient te worden vermeden. Dit gevaar is reëel indien dit project onvoldoende met de reeds bestaande programma's wordt gecoördineerd. Zo heeft de Commissie een afzonderlijk voorstel inzake een meetnet voor aan bossen toegebrachte schade (zure regen) ingediend.

4.4. Het Comité wil bovendien op volgende punten wijzen:

4.4.1. *Ad paragraaf 2.3.3: Kwaliteit van het land voor land- en bosbouw*

De betekenis van de grond voor de landbouw is niet slechts van de beschreven natuurlijke factoren, maar in steeds sterkere mate van bedrijfseconomische factoren afhankelijk: centrale of randligging, infrastructuur en afzetstructuur e.d. Met deze factoren dient bij de evaluatie van conflicten tussen agrarische en niet-agrarische bestemming van de bodem in sterkere mate rekening te worden gehouden. Hier dient een geschikt bedrijfseconomisch criterium te worden gevonden, een taak van het gemeenschappelijk landbouwbeleid die kan worden vervuld indien de door het informatiesysteem over de toestand van het milieu te verschaffen gegevens door specifieke gegevens uit de landbouwsector worden vervolledigd. Dergelijke gegevens zijn ook nuttig met het oog op behoud en bescherming van vooral de voor land- en bosbouw bestemde gronden.

4.4.2. *Ad paragraaf 2.5.1: Concentratie van schadelijke stoffen in de lucht (luchtkwaliteit)*

Voor de mogelijke schade die aan de vegetatie wordt toegebracht door in de lucht aanwezige schadelijke stoffen, zijn niet slechts de genoemde emissiehoeveelheden (uitwerp van schadelijke stoffen) van belang, maar vooral de immissiewaarden (concentratie van schadelijke stoffen in de lucht) en de neerslagwaarden (sedimentatiewaarde van schadelijke stoffen in verhouding tot de oppervlakte). Volgens de meest recente onderzoeken wordt ten aanzien van de door in de lucht voorkomende schadelijke stoffen veroorzaakte schade aan bossen aangenomen dat bossen de schadelijke stoffen als het ware aantrekken, zodat ondanks gelijke immissiewaarde de neerslagwaarde in bossen, met name in naaldwouden, zeer veel hoger is dan in onbebost gebied. Bijgevolg worden bossen door hun filterwerking als het ware tot „belastinggebieden”. Daarom is het zaak:

- a) de wijze van registratie van droge neerslag van zuren en zuurvormers te verbeteren; bijzonder belangrijk zijn metingen van de droge neerslag van gassen en aerosolen op natuurlijke sterk oneffen oppervlaktes zoals bossen;
- b) een voldoende dicht net van meetpunten in bossen en in landbouwgebieden tot stand te brengen. Tot dusverre waren metingen van schadelijke stoffen in de lucht grotendeels beperkt tot immissiemetingen in belastinggebieden. Een dergelijke taak vereist specifieke maatregelen met een zodanige opzet dat hiermee nuttige gegevens voor het informatiesysteem worden geleverd;
- c) voorts vestigt het Comité de aandacht op het feit dat ook gegevens over schade aan gebouwen in het informatiesysteem dienen te worden opgenomen.

4.4.3. Het Comité dringt er bij de Commissie op aan, het informatiesysteem in een volgende fase uit te breiden tot de zeeën die de Gemeenschap omgeven. Daartoe dient nu reeds een aanvang te worden gemaakt met samenwerking met internationale organisaties die al ervaring op dit terrein hebben opgedaan. Dit is van belang in verband met:

- de betekenis van de zeeën als bron van grondstoffen;
- de mede door koolwaterstoffen veroorzaakte toenemende vervuiling van vooral door barrières afgesloten zeebekkens;
- het feit dat de zeeën in toenemende mate als stortplaats worden gebruikt.

Zou er een gemeenschappelijk beleid inzake het schoonhouden van het zeemilieu zijn — waarop in het verleden reeds door het Economisch en Sociaal Comité werd aangedrongen —, dan zou het eenvoudiger zijn op de sterke vervuiling die nu al tot ecologische veranderingen heeft geleid, greep te krijgen en deze om te buigen.

4.4.4. Bovendien moet ervoor worden gezorgd dat dit systeem aansluit op andere informatiesystemen, zoals met betrekking tot de kwaliteit van het stads- en het plattelandsmilieu. Met name is het zaak, het verband tussen woonomgeving en de psychische en fysieke toestand van de individu en bepaalde maatschappelijke verschijnselen als criminaliteit te evalueren.

Gedaan te Brussel, 28 maart 1984.

De Voorzitter
van het Economisch en Sociaal Comité
François CEYRAC

Advies inzake een voorstel voor een besluit van de Raad houdende toepassing van Besluit 83/200/EEG waarbij de Commissie de bevoegdheid wordt verleend leningen aan te gaan uit hoofde van het Nieuw Communautair Instrument ter bevordering van de investeringen in de Gemeenschap

(84/C 140/07)

De tekst waarop de adviesaanvraag betrekking heeft is bekendgemaakt in het *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* nr. C 48 van 21 februari 1984, blz. 3.

A. JURIDISCHE GRONDSLAG VAN HET ADVIES

Op 1 februari 1984 heeft de Raad van de Europese Gemeenschappen overeenkomstig de bepalingen van artikel 198 van het EEG-Verdrag besloten, het Economisch en Sociaal Comité te raadplegen over bovengenoemd voorstel.

Procedure

De met het opstellen van een advies over dit onderwerp belaste Afdeling voor economische en financiële vraagstukken, die de heer Drago als rapporteur heeft aangewezen, heeft haar advies op 20 maart 1984 goedgekeurd.

B. ADVIES VAN HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ

Het Comité heeft zijn advies tijdens de 216e zitting van 28 en 29 maart 1984 (vergadering van 29 maart 1984) met meerderheid van stemmen (6 stemmen tegen, 3 onthoudingen) goedgekeurd.

1. Het Comité stemt in met het voorstel voor een toepassingsbesluit waarbij toestemming wordt gegeven voor een verdere tranche leningen tot een bedrag van 1,4 miljard Ecu in het kader van NCI-III.

2. In aansluiting op zijn adviezen over de eerste tranche leningen (doc. ESC nr. 551/83) en over de bevordering van innovatie in het midden- en kleinbedrijf (doc. ESC nr. 975/83) stemt het Comité in met de door de Commissie bepaalde prioriteiten en richtsnoeren, met name de prioriteit voor investeringsprojecten — in hoofdzaak van kleine en middelgrote ondernemingen — in de industrie en de rechtstreeks hiermee verband houdende dienstensectoren. Investeringsprojecten in kleine en middelgrote ondernemingen in de sectoren ambacht, handel en vreemdelingenverkeer dienen eveneens te worden bevorderd.

3. In de eerder door het Comité uitgebrachte adviezen werd erop aangedrongen, in eerste instan-

tie investeringsprojecten te bevorderen met positieve effecten voor de werkgelegenheid. In dat verband stemt het Comité in met het voorstel van de Commissie om investeringsprojecten te steunen waarvan de verwezenlijking rechtstreeks bijdraagt tot schepping van arbeidsplaatsen. Tegen het op dezelfde plaats in het Commissiedocument gehanteerde begrip „onrechtstreeks” is aan te voeren dat het te vaag is als criterium ter beoordeling van de vraag of investeringsprojecten voor steun in aanmerking dienen te komen. Daarom dringt het Comité aan op schrapping van het woord „onrechtstreeks”.

4. Voorts moet bijzondere aandacht worden gegeven aan investeringsprojecten waarmee de herindustrialisering van in structurele moeilijkheden verkerende regio's wordt bevorderd, evenals aan investeringsprojecten waarmee wordt beoogd, arbeidskrachten in dienst te nemen of te herplaatsen die in bedrijven of sectoren met structurele moeilijkheden werkzaam waren en tijdelijk, maar in sommige gevallen ook gedurende lange tijd, zonder werk zitten.

Gedaan te Brussel, 29 maart 1984.

De Voorzitter
van het Economisch en Sociaal Comité
François CEYRAC

Advies inzake een voorstel voor een verordening (EEG) van de Raad tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 724/75 houdende oprichting van een Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling

(84/C 140/08)

De tekst waarop de adviesaanvraag betrekking heeft is bekendgemaakt in het *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* nr. C 360 van 31 december 1983, blz. 1.

A. JURIDISCHE GRONDSLAG VAN HET ADVIES

Op 30 november 1983 heeft de Raad van de Europese Gemeenschappen besloten, het Economisch en Sociaal Comité overeenkomstig artikel 198 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap te raadplegen over bovengenoemd voorstel.

Procedure

De Afdeling voor regionale ontwikkeling, die met de voorbereiding van de desbetreffende werkzaamheden belast was, heeft haar advies op 17 februari 1984 goedgekeurd (rapporteur was de heer Regaldo).

B. ADVIES VAN HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ

Het Economisch en Sociaal Comité heeft het advies ten slotte tijdens zijn 216e zitting (vergadering van 29 maart 1984) met 60 stemmen vóór en 8 stemmen tegen, bij 4 onthoudingen, goedgekeurd.

Het Comité heeft in hoofdzaak een gunstige indruk van het nieuwe voorstel tot herziening van het EFRO.

1.1. Inleiding: het voorstel tot wijziging van het EFRO

1.1.1. De voorgestelde wijzigingen vormen een aanzienlijke verbetering, waardoor de hoop gewettigd is dat het Fonds zijn taak, namelijk het verminderen van de regionale ongelijkheden tussen zwakere en meer welvarende streken, effectiever zal kunnen vervullen. Dit probleem, dat nog lang niet opgelost is, vormt thans nog een der voornaamste factoren die grote interne spanningen in de hand werkt en daardoor de communautaire eenheid in de weg staat.

1.1.2. Bijzonder veel lof heeft het Comité voor:

- het voornemen om de (huidige) projectgewijze financiering geleidelijk te vervangen door een financiering per (communautair of nationaal) programma;
- het feit dat de financiële middelen in sterkere mate voor produktiedoelinden worden bestemd; een en ander via een intensivering van de maatregelen ten behoeve van het MKB in het kader van de activiteiten ter versterking van het eigen ontwikkelingspotentieel;
- het feit dat men van het starre quotastelsel overschakelt op een flexibeler systeem van indicatieve marges, waardoor het Fonds soepeler kan worden beheerd; op den duur zou volledig van het quotastelsel moeten worden afgestapt;
- de grotere nadruk die wordt gelegd op uitgaven ten behoeve van bijzonder noodlijdende gebieden, via een uitbreiding van de maatregelen en in het bijzonder door een intensivering van de geïntegreerde ontwikkelingsmaatregelen;
- een meer doeltreffende werkwijze, via optrekking van de steunpercentages, de invoering van een stelsel van voorschotten en de introductie van nieuwe steunmaatregelen;
- de invoering van bepaalde voorwaarden te verzekeren opdat de communautaire hulp daadwerkelijk aanvullend wordt gebruikt, hetgeen niet alleen wenselijk maar zelfs noodzakelijk is.

1.2.1. Ongetwijfeld probeert de Commissie met haar voorstel de nodige verbeteringen aan te brengen, maar hiertoe is het volgens het Comité wel absoluut noodzakelijk een en ander aan te vullen

en/of te wijzigen om te bereiken dat de nieuwe maatregelen en procedures ook daadwerkelijk het gewenste effect kunnen sorteren.

1.2.2. In de aangehechte voorstellen wordt rekening gehouden met het eerder door het Comité uitgebrachte advies⁽¹⁾ en de van de Europese Raad van Stuttgart uitgegane aanwijzingen, welke concreet gestalte hebben gekregen in het door de Commissie aan de Raad voorgelegde verslag „Middelen tot vergroting van de efficiency van de structuurfondsen van de Gemeenschap”, alsmede met het gunstige advies dat het Europese Parlement reeds over de eerste wijzigingsvoorstellen heeft uitgebracht.

2. ALGEMENE OVERWEGINGEN

2.1. Het nieuwe voorstel voor een verordening vormt een gewijzigde versie van het in 1981 aan de Raad voorgelegde voorstel⁽²⁾, dat laatstgenoemde nog niet heeft goedgekeurd wegens een aantal meningsverschillen over enige kernpunten, zoals een grotere concentratie van de middelen op bepaalde gebieden, de optrekking van de steunpercentages en het quotastelsel.

2.2. Uitbreiding van de taken van het Fonds

2.2.1. Om de zich in de Europese economie voordoende structurele wijzigingen, alsmede de huidige ernstige economische crisis het hoofd te kunnen bieden, stelt de Commissie voor de taken van het Fonds uit te breiden.

2.2.2. De taken die het Fonds met betrekking tot de fundamentele doelstellingen van het structuurbeleid van de Gemeenschap toegewezen zou moeten krijgen, zijn:

- a) de structurele ontwikkeling en aanpassing van regio's met een ontwikkelingsachterstand;
- b) de omschakeling van noodlijdende industriegebieden.

2.2.3. De grote wijzigingen die zich in tal van bedrijfstakken voltrekken, brengen een zware slag toe aan de economie van gebieden die tot nog toe van deze bedrijfstakken afhankelijk zijn geweest en

⁽¹⁾ Doc. ESC nr. 389/82 van 24. 4. 1982, PB nr. C 178 van 15. 7. 1982.

⁽²⁾ PB nr. C 336 van 23. 12. 1981.

maken het noodzakelijk dat er vergaande regionale beleidsmaatregelen worden genomen om te voorkomen dat er gehele regio's wegwijnen, en om de modernisering van het productieapparaat te vergemakkelijken.

2.2.4. Hoewel het Comité vóór een dergelijke aanpak is, vindt het toch dat er duidelijke prioriteiten moeten worden gesteld, zonder dat men hierbij aan de nieuwe sociaal-economische problemen voorbijgaat; het zou daarom gaarne zien dat het Fonds zijn steuninspanningen bij voorrang op de van oudsher minst ontwikkelde regio's blijft concentreren.

2.2.5. Bij een uitbreiding van de taken van het Fonds zal daarom aan het gebruik van nieuwe financiële middelen moeten worden gedacht, naast die welke aan traditionele steungebieden met een grote ontwikkelingsachterstand worden gegeven die er in sociaal-economisch opzicht nog zoveel slechter voorstaan dan de meer welvarende regio's, dat dit niet langer kan worden getolereerd.

2.3. Complementariteit — supplementariteit

2.3.1. Het Comité heeft reeds in zijn voorgaande advies van 29 april 1981 ingestemd met het beginsel dat de middelen van het Fonds de nationale toewijzingen dienen aan te vullen (complementariteitsbeginsel, artikel 13, sub e)), een onderwerp waarover veel geschreven is; aangezien de hieromtrent gemaakte opmerkingen nog steeds van kracht zijn, kan met een verwijzing naar bovengenoemd advies worden volstaan.

2.3.2. De Commissie doet niets om de op dit punt bestaande onzekerheid weg te nemen; *in artikel 20, lid 4*, van het voorstel handhaaft zij namelijk de reeds gebruikelijke procedure, op grond waarvan de bijstand uit het Fonds hetzij kan worden toegevoegd aan de door de overheid ten behoeve van de investering verleende steun, hetzij door deze overheid kan worden geïncasseerd bij wijze van gedeeltelijke terugbetaling van het verleende steunbedrag.

2.3.3. In hoofdzaak stoort het het Comité dat de Lid-Staat in kwestie zelf kan beslissen, welk systeem hem het beste uitkomt; in deze onduidelijke situatie wordt geen opheldering verschaft door artikel 42, op grond waarvan de Lid-Staten de uit het EFRO ontvangen bedragen afzonderlijk op de nationale begroting moeten opvoeren, noch door artikel 13, lid 1, sub e), betreffende nationale programma's van communautair belang, waarin uitdrukkelijk wordt gezegd dat de EFRO-bijstand een aanvullende globale financiële bijdrage vormt ten gunste van regio's of zones waarvoor het programma bedoeld is.

2.3.4. Door geleidelijk op communautaire programma's over te schakelen, zal men het comple-

mentariteitsbeginsel op een aantal punten wat duidelijker kunnen maken.

2.3.5. Volgens het Comité zou een globaal complementaire opzet kunnen worden vergemakkelijkt, indien in de programma's ook bepaalde projecten kunnen worden opgenomen die niet met nationale middelen worden gesubsidieerd, maar uit andere (particuliere, plaatselijke of regionale) bronnen worden gefinancierd; een en ander op voorwaarde dat deze investeringen de eigen ontwikkeling van het bewuste gebied en vooral de ontwikkeling van het MKB ten goede komen. De Gemeenschap zou dit soort projecten moeten kunnen steunen, ook al worden deze door de Lid-Staat in kwestie niet als prioriteair beschouwd.

2.4. Voorlichting

2.4.1. Het Comité wijst op de noodzaak van initiatieven om te zorgen voor een gedegen voorlichting over de nieuwe activiteiten aan de mogelijke begunstigen en de coördinatie instanties.

2.5. De plaatselijke en regionale instanties

2.5.1. Het Comité stemt er evenals in het vorige advies volledig mee in dat de Commissie de plaatselijke en regionale instanties in alle fasen van de activiteit van het Fonds een steeds grotere taak wil toekennen. Juist omdat zij belast zijn met het beleidsmatige en bestuurlijke beheer van de met de subsidies van het Fonds samenhangende zaken en aldus met ideeën, ervaringen en voorstellen behulpzaam kunnen zijn, dienen zij nauw met de instanties van de Gemeenschap samen te werken, zoals met name bij de uitwerking van de programma's ook de bedoeling is. In de overgangsfase, tijdens welke de mogelijkheid tot indiening van projecten blijft betaan, dienen de centrale instanties met het advies van de plaatselijke en regionale instanties en van de representatieve sociaal-economische organisaties rekening te houden.

2.5.2. In dit verband wordt de Commissie geadviseerd, te allen tijde de term „plaatselijke en regionale instanties” te gebruiken.

2.6. Representatieve sociaal-economische organisaties

2.6.1. Het Comité wijst nogmaals op de noodzaak van actieve deelneming van vertegenwoordigers van bedrijfsleven, vakbonds- en beroepsorganisaties aan het uitstippelen en de uitvoering van het regionaal beleid van de Gemeenschap. Zijns inziens dienen de raadplegingen van de sociaal-economische organisaties door het Comité voor regionaal beleid te worden geïntensiveerd.

3. BIJZONDERE OPMERKINGEN, WIJZIGINGEN EN AANVULLINGEN

3.1. Artikel 2, lid 3, sub a)

3.1.1. Gezien de voorgaande opmerkingen (cf. paragraaf 2.5) is het zaak, de voorlaatste alinea van artikel 2, lid 3, sub a), te wijzigen; met name de woorden „zoveel mogelijk” dienen te worden geschrapt. Voorts dient met het oog op de uitbreiding van de steunactiviteit van de Commissie via communautaire programma's overleg met vertegenwoordigers van deze instanties op Europees niveau plaats te vinden.

3.2. Grenzen (artikel 4)

3.2.1. Het Comité kan zich, zij het met de hierna volgende bezwaren, wel vinden in een van de belangrijkste door de Commissie voorgestelde vernieuwingen.

3.2.2. De „quotagebonden” en „quotavrije” afdelingen worden afgeschaft en hiervoor in de plaats wordt een systeem van indicatieve boven- en benedengrenzen ingevoerd voor de bijstand die aan elke Lid-Staat kan worden verleend.

3.2.3. De afwijking van de centrale waarde bedraagt 17 % in beide richtingen; er kan dus van ruim voldoende bewegingsruimte en een grotere flexibiliteit bij het beheer worden gesproken.

3.2.4. Niettemin moeten de volgende opmerkingen worden gemaakt:

1. Er dient ondubbelzinnig te worden bepaald dat ook in het nieuwe systeem de hulp van het Fonds op de zwakste regio's moet worden geconcentreerd en dat de steunmaatregelen ten behoeve van gebieden waar de industriële bedrijvigheid terugloopt, onder geen beding mogen afdoen aan het streven naar een beter regionaal evenwicht. Bovendien moet het al zo vaak door het Comité onderschreven beginsel van geografische en financiële concentratie en verhoging van de steunpercentages volledig worden toegepast, zodat de structuurprogramma's werkelijk kunnen worden beïnvloed.
2. Het voorgestelde systeem legt de Lid-Staten de objectieve verplichting op, hun activiteiten te rationaliseren, en creëert een gezond principe, dat zou kunnen worden aangeduid met concurrentie voor een optimaal gebruik van de beperkt voorhanden zijnde middelen. Dit neemt niet weg dat de Commissie achtergebleven regio's zoveel mogelijk bij de indiening van de projecten zal moeten helpen.
3. Aangezien de communautaire programma's op weg zijn, in een tweede fase ook belangrijke

planningsinstrumenten te worden, en het Fonds zijn steun gaat uitbreiden tot gebieden die van oudsher geen steun ontvingen, is het zeer belangrijk, duidelijke prioriteiten inzake de bestemming van de middelen vast te leggen, waarbij ervoor moet worden gezorgd dat de zwakste streken niet worden benadeeld; voorts dienen criteria te worden vastgesteld voor de verdeling van de middelen over de nieuwe Fondsprojecten in de in verval geraakte industriële regio's.

3.3. Financiering van de programma's

3.3.1. Het stemt het Comité tot voldoening dat het in de oude verordening opgenomen concept „programmacontract”, nl. het instrument dat de procedurele overeenkomst tussen de Commissie en de betrokken Lid-Staat of Lid-Staten beter omschrijft, wordt gehandhaafd (als bedoeld in de bepaling van artikel 14); het Comité heeft trouwens reeds eerder te kennen gegeven dat het hiermee instemt, nl. in zijn advies ESC nr. 389/82, waar in paragraaf 3 onder meer wordt voorgesteld:

„Dat de programma's op contractuele basis worden opgesteld, is een belangrijk nieuw gegeven. Aldus zal de Gemeenschap beter invloed kunnen uitoefenen op het gebruik dat van de Fondsmiddelen wordt gemaakt en zal zij de steunpercentages kunnen variëren. De Commissie zou te zamen met Lid-Staten en overheidsinstanties studies moeten verrichten, om zo een „portefeuille” van door het Fonds te financieren projecten samen te stellen.”

Het Comité bevestigt dit voorstel en zou graag zien dat de studies meer als basismateriaal voor het opstellen van programma's worden gebruikt. De behoefte hieraan wordt bevestigd door het feit dat — zoals uit het jongste verslag over de werkzaamheden van het Regionaal Fonds (doc. COM(83) 566 def.) blijkt — van de begrotingspost „studies” weinig gebruik wordt gemaakt en dat daaruit weinig bijstand is toegekend.

3.3.2. Het Comité staat voorts achter deze bepaling, mede met het oog op de samenhang tussen de programma's, die tweërlei kunnen zijn:

- a) communautaire programma's,;
- b) nationale programma's van communautair belang.

3.3.3. De communautaire programma's

Met de communautaire programma's, die op alle andere programma's voorrang hebben, zou een echt regionaal beleid tot stand moeten komen dat duidelijk de verwezenlijking van de doelstellingen van de communautaire beleidsonderdelen beoogt. Wel zou later, in het licht van de opgedane ervaringen, moe-

ten worden aangegeven welk financieringspercentage hierop van toepassing is en welk deel van de totale Fondsmiddelen hiervoor zou worden uitgetrokken, om zo tot een evenwichtige verhouding tussen beide soorten programma's te komen.

3.3.3.1. Artikel 7

Het Comité meent dat de in artikel 7 van de ontwerp-verordening gegeven definitie van een communautair programma duidelijker gesteld moet worden. Communautaire programma's moeten:

- bijdragen tot een zodanige ontwikkeling in het gebied in kwestie dat de communautaire beleidsmaatregelen hier beter aanslaan;
- de door het communautaire beleid teweeggebrachte sociaal-economische problemen in de regio's kunnen oplossen.

3.3.3.2. Artikel 8

In de tweede zin van lid 1 van het voorstel zou, wat de uitwerking van de kaderprogramma's betreft, naast het Europese Parlement, ook het Economisch en Sociaal Comité als adviesinstantie moeten worden genoemd. Voorts is het Comité ermee ingenomen dat desbetreffende besluiten van de Raad thans met gekwalificeerde meerderheid van stemmen zouden moeten worden genomen en dat de Commissie nu, aan de hand van de artikelen 14 en 39, meer over de gedetailleerde uitwerking van de afzonderlijke programma's te zeggen krijgt.

3.3.3.3. Artikel 10, lid 2

Het Comité stelt bovendien voor, de termijn voor het opstellen van een regionaal ontwikkelingsprogramma in gebieden waarvoor een communautair programma is uitgewerkt en nog geen regionaal ontwikkelingsprogramma bestaat, van drie tot zes maanden te verlengen.

3.3.4. *De invoering van nationale programma's van communautair belang* is een toe te juichen initiatief. Hierdoor krijgen de Lid-Staten namelijk de mogelijkheid om de in de regionale ontwikkelingsprogramma's aangegeven richtsnoeren in praktijk brengen en gecoördineerde steunmaatregelen voor te stellen die passen bij hun eigen regionaal beleid.

3.3.4.1. Artikel 12, lid 1

Het Comité wijst er nogmaals op dat de representatieve maatschappelijke en beroepsorganisaties ook bij de uitwerking van deze programma's zouden moeten worden betrokken. Daarom dringt het er bij de Commissie op aan, artikel 12, lid 1, van haar voorstel beter te formuleren.

3.3.5. *Opmerkingen met betrekking tot de twee soorten programma's*

3.3.5.1. Wil men bereiken dat de nieuwe methode het gewenste effect sorteert en beter op de behoeften van de achtergebleven regio's is afgestemd, dan moeten volgens het Comité plaatselijke instanties (d. w. z. de overheid in de betrokken regio's zelf) in staat worden gesteld, voorstellen voor projecten uit te werken en de uitvoering en het financieel beheer ervan voor hun rekening te nemen.

3.3.5.2. Al te vaak hebben interessante en belangrijke communautaire initiatieven geen resultaat opgeleverd, omdat de regio's in kwestie op het gebied van planning tekort schoten en niet over de nodige organisatorische en financiële middelen beschikten.

3.3.5.3. Daarom acht het Comité het van fundamenteel belang dat de Commissie bij de praktische uitwerking van de voorgestelde hervorming alle organisatorische en financiële maatregelen neemt die nodig zijn om de geplande acties snel en doeltreffend ten uitvoer te kunnen brengen.

3.3.5.4. Artikel 15, lid 1

Het stemt het Comité tot voldoening dat de Commissie concrete voorstellen doet om dit doel te bereiken.

3.4. Regionale ontwikkelingsmaatschappijen

3.4.1. Het Comité verwijst naar de in paragraaf 3.2.4, punt 2, gemaakte opmerking en acht het absoluut noodzakelijk dat er, waar nodig, speciale steun wordt verleend voor de oprichting van regionale ontwikkelingsmaatschappijen, die in nauwe samenwerking met de lokale, regionale, nationale en communautaire overheden eigen ontwikkelingsprogramma's dienen uit te werken.

3.4.2. Dergelijke regionale ontwikkelingsmaatschappijen zouden — naar gelang van de specifieke situatie in de betrokken regio's — bij voorkeur moeten bestaan uit representatieve sociaal-economische organisaties en technische of financiële instellingen die in de betrokken gebieden werkzaam zijn. Deze ontwikkelingsmaatschappijen kunnen, naar gelang van het land, een institutionele en/of adviserende rol vervullen en kunnen door hun rechtstreeks contact met de bedrijven de uitwerking en tenuitvoerlegging van de ontwikkelingsprogramma's bevorderen.

3.4.3. Zij zouden oprichtings- en startsubsidies moeten kunnen krijgen en door de nationale en communautaire overheid moeten worden erkend.

3.5. Criteria voor de goedkeuring van de programma's

3.5.1. De beslissing over het al dan niet financieren van de voorgelegde programma's — vooral wanneer het gaat om communautaire programma's — mag niet aan de willekeur van de bevoegde overheden worden overgelaten; daarom zou de Commissie bij de inwerkingtreding van de nieuwe verordening nauwkeurige criteria moeten vaststellen.

3.5.2. Met het oog daarop zou het Comité een aantal prioriteiten naar voren willen brengen, die evenwel niets te maken hebben met de voorgestelde procedures of methoden.

Algemene criteria (met betrekking tot de diverse soorten programma's)

- het moet gaan om regio's die op sociaal-economisch gebied bijzonder sterk achterop zijn geraakt;
- er moeten reeds nationale wetten ter bevordering van het ontwikkelingspeil bestaan;
- de regio's in kwestie moeten over een voldoende groot eigen ontwikkelingspotentieel beschikken;
- er moeten goede vooruitzichten zijn op het scheppen van nieuwe arbeidsplaatsen.

Specifieke criteria voor de steunverlening (programma's van structurele aard

Voor steunverlening komen in aanmerking:

- programma's ten behoeve van productieve sectoren met geavanceerde technologieën;
- programma's ten behoeve van de energiesector, in het bijzonder voor de ontwikkeling van onuitputtelijke energiebronnen;
- programma's ten behoeve van productieve sectoren met goede marktvooruitzichten;
- herstructurerings- of omschakelingsprogramma's die zijn afgestemd op de nieuwe markt- en innovatievereisten.

Specifieke criteria voor de steunverlening betreffende infrastructuurprogramma's

Voor steunverlening komen in aanmerking:

- programma's inzake uitbreiding van bestaande, uiterst belangrijke infrastructuurvoorzieningen,
- programma's inzake infrastructuurvoorzieningen die van essentieel belang zijn voor de ontwikkeling van de productieve sector,
- programma's inzake infrastructuurvoorzieningen ter ontlasting van stedelijke agglomeraties.

Specifieke criteria voor de diensten

- eventuele oprichting van ontwikkelingsmaatschappijen,
- concrete dienstverlening aan bedrijven: financiering, kredietverlening (leasing, factoring), verzekering, boekhouding,
- scheppen van basisvoorzieningen die onontbeerlijk zijn voor een spreiding van de ontwikkeling van de produktie en van de sociaal-economische ontwikkeling.

3.6. Eigen ontwikkelingspotentieel van de regio's (artikelen 16 en 17)

3.6.1. Wat de voorgestelde activiteiten betreft: het Comité steunt het voorstel van de Commissie dergelijke steunregelingen te doen plaatsvinden in het kader van de programma's. De bedoeling hiervan is ongetwijfeld de doeltreffendheid van de geplande maatregelen te vergroten, vooropgesteld dat de term „programma's” niet alleen betrekking heeft op de communautaire en/of nationale programma's maar ook op vormen van coördinatie tussen twee of meer van de in lid 1 van artikel 16 bedoelde maatregelen.

Het Comité zou echter het volgende willen opmerken:

- de maatregelen ten gunste van het midden- en kleinbedrijf (welke rechtsvorm de bedrijven ook mogen hebben) moeten gelden voor alle soorten kleine en middelgrote ondernemingen en dus voor bedrijven in industrie, handel, ambacht, op het gebied van het toerisme en van de overige dienstverlening, in overeenstemming met hetgeen besproken is in Straatsburg op de slotconferentie van het Europees Jaar van het midden- en kleinbedrijf (1983),
- in het kader van artikel 16, lid 1, sub h), zou kunnen worden gedacht aan de mogelijkheid niet alleen risicodragend kapitaal aan te moedigen, maar ook initiatieven tot het oprichten van „joint ventures” van kleine en middelgrote ondernemingen.

3.6.2. Bij projecten om het eigen ontwikkelingspotentieel van een bepaalde regio tot ontplooiing te brengen, zouden volgens het Comité de „menselijke factor”, het gebruik van natuurlijke hulpbronnen en de historische en culturele traditie onbetwistbaar de uitgangspunten moeten zijn, en zouden van daaruit programma's moeten worden opgesteld die op adequate wijze zijn aangepast aan de regio en vergezeld gaan van de juiste begeleiding door het Europees Sociaal Fonds wat de noodzakelijke beroepsopleiding betreft.

Een betere communicatie tussen de diensten van de Commissie en de instanties die de maatregelen ter betere benutting van het eigen ontwikkelingspotentieel moeten bestuderen, lijkt verder beslist noodzakelijk.

3.6.3. Ook staat het Comité positief tegenover het voorstel, de bijstand uit het EFRO op te trekken tot 65 % van de overheidsuitgaven en de bijstand voor iedere studie op maximaal 70 000 Ecu te brengen. Het Comité acht het bovendien gewenst dat de Commissie bij de keuze van de te financieren maatregelen, het doel 15 % van de totale middelen te bestemmen voor een betere benutting van het eigen ontwikkelingspotentieel, ook daadwerkelijk concreetiseert, en dat de Lid-Staten zich beijveren, de hun in artikel 16 geboden mogelijkheden maximaal te benutten.

3.7. Financiering van investeringsprojecten (artikel 18)

3.7.1. Afgezien van de al genoemde noodzaak het begrip „midden- en kleinbedrijf” zo ruim mogelijk op te vatten, moet het Comité echter beslist ook wijzen op de noodzaak een rigoureuze indeling te maken tussen investeringen in infrastructuur en productieve investeringen, waarbij voorrang moet worden gegeven aan de productie van het midden- en kleinbedrijf.

3.7.2. Het is voor het Comité dan ook niet aanvaardbaar dat het financieringspercentage voor de projecten die betrekking hebben op het midden- en kleinbedrijf, minder gunstig is dan het percentage dat voor de programma's genoemd wordt. Het verzoekt de deelneming in de financiering in het eerstgenoemde geval gelijk te trekken met die in laatstgenoemd geval, en wel met het oog op de noodzakelijke stimulering van de investeringen in het midden- en kleinbedrijf.

3.7.3. Het Comité stelt voor, economisch haalbare initiatieven van het midden- en kleinbedrijf die serieuze marktperspectieven bieden, te stimuleren.

3.7.4. In ieder geval moeten investeringen in nieuwe sectoren en in nieuwe activiteiten worden bevorderd, welke herplaatsing mogelijk maken van de arbeidskrachten die zijn afgevoerd ten gevolge van reorganisatie- en herstructureringsprocessen in de industrie, welke noodzakelijkerwijs ook de landbouw betreffen.

3.7.5. Sectoren als toerisme en dienstverlening bieden in het algemeen flinke groeimogelijkheden, zowel in economisch opzicht als ten aanzien van de werkgelegenheid. Deze dienen bijgevolg de nodige stimulansen te krijgen door middel van een adequaat beleid dat de investeringen bevordert.

3.7.6. Het Comité wijst er ten slotte op dat de rentesubsidies (artikel 35), in verband met het niet te verwaarlozen multiplicatoreffect ervan op de investeringen, nog sterker moeten worden bevorderd door er ten minste 10 % van de totale middelen voor te reserveren.

3.8. Studies (artikel 25)

Het Comité vestigt er de aandacht op dat niet is vastgesteld voor welk bedrag of percentage het EFRO deelneemt in de financiering van de studies. Het meent dat de bijdrage in ieder geval ten minste 50 % van de kosten van de studies dient te bedragen. Bovendien zou het Comité gaarne om advies gevraagd worden over het vaststellen van de studies en op de hoogte gesteld worden van de behaalde resultaten.

3.9. Versnelde uitkeringen en voorschotten (artikelen 29, 30 en 31)

Het Comité stemt in met de voorstellen voor versnelde uitkeringen en voorschotten, met dien verstande dat ook de mogelijkheid zou moeten worden ingebouwd de eens toegekende steun te heroverwegen, met name wanneer het er naar uitziet dat de steun pas twaalf maanden na het begin van de door de Lid-Staten verrichte betalingen zal worden verleend; in sommige Lid-Staten kan de met een hoog inflatiepercentage samenhangende kostenstijging namelijk de doeltreffendheid van de steunverlening aanmerkelijk doen verminderen.

3.10. Bepalingen betreffende controle (artikel 32)

Het Comité staat gunstig tegenover de nieuwe elementen in de voorstellen, namelijk het feit dat de Commissie de bijstand kan verminderen, annuleren of terugverlangen.

3.11. Geïntegreerde maatregelen (artikel 34)

Het Comité hecht weliswaar zijn goedkeuring aan de geïntegreerde ontwikkelingsmaatregelen, maar vindt dat deze beperkt dienen te blijven om niet aan doeltreffendheid in te boeten. Het verwijst hierbij naar een van zijn studies (doc. ESC nr. 916/80 def.), waarin een aantal prioritaire gevallen worden genoemd. Voorwaarde is wel dat de Commissie iets probeert te doen aan het grootste probleem, nl. het feit dat de meest achtergebleven regio's moeite met organisatie en planning hebben.

Gedaan te Brussel, 29 maart 1984.

De Voorzitter
van het Economisch en Sociaal Comité
François CEYRAC

**Advies inzake een voorstel voor een besluit van de Raad tot vaststelling van een
communautair programma voor de ontwikkeling van de gespecialiseerde informatiemarkt
in Europa**

(84/C 140/09)

De tekst waarop de adviesaanvraag betrekking heeft is bekendgemaakt in het *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* nr. C 328 van 2 december 1983, blz. 3.

A. JURIDISCHE GRONDSLAG VAN HET ADVIES

De Raad heeft op 2 december 1983 besloten, overeenkomstig artikel 198 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, het Economisch en Sociaal Comité te raadplegen inzake bovengenoemd voorstel.

Procedure

Het Bureau van het Comité heeft op 13 december 1983 besloten, de Afdeling voor industrie, handel, ambacht en dienstverlening met het opstellen van een advies inzake dit voorstel te belasten. Het Comité heeft tijdens de 216e zitting (vergadering van 29 maart 1984) de heer Nierhaus eenstemmig tot algemeen rapporteur van het Comité benoemd.

B. ADVIES VAN HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ

Het Economisch en Sociaal Comité heeft tijdens de 216e zitting (vergadering van 29 maart 1984) het volgende advies goedgekeurd.

1. Het Comité is ingenomen met het voorstel van de Commissie en tekent hierbij het volgende aan:

2. Algemene opmerkingen

2.1. Met haar voorstel voor een besluit van de Raad tot vaststelling van een communautair programma voor de ontwikkeling van de gespecialiseerde informatiemarkt in Europa neemt de Commissie een probleem ter hand dat voor de economische, maatschappelijke en culturele ontwikkeling in de Gemeenschap in toenemende mate aan betekenis wint. De hoeveelheid informatie op alle gebieden van het economische, maatschappelijke en culturele leven neemt steeds verder toe, terwijl het steeds moeilijker wordt, de benodigde informatie zo snel mogelijk in de massa van de in de gehele wereld ter beschikking staande informatie op vakgebied op te sporen. Aangezien informatie juist een nieuwe productiefactor is geworden, is de snelle beschikbaarheid hiervan dikwijls bepalend voor het economisch succes of falen. Dit geldt evenzeer voor politieke als voor persoonlijke beslissingen. Daardoor moest voor productie, distributie en gebruikmaking van informatie wel een zelfstandige markt ontstaan die zijn bijzondere dynamiek ontleent aan het feit dat nieuwe informatietechnologieën in toenemende mate worden toegepast. Het Comité ziet daarom in, welke betekenis de informatiesector met name voor

het scheppen van nieuwe werkgelegenheid heeft, en vindt daarom in het algemeen dat deze sector door initiatieven van de Gemeenschap behoort te worden bevorderd, met name omdat Europa anders van niet-Europese informatiemarkten afhankelijk dreigt te worden. Alleen indien in alle Lid-Statens een openbaar datanet tot stand wordt gebracht, kan de gespecialiseerde informatiemarkt voor alle gebruikers zonder onderscheid des persoons openstaan. Het zou zinvol zijn indien de Commissie via een aanbeveling de landen die nog niet over zo'n openbaar datanet beschikken, ertoe stimuleert dit hiaat op korte termijn goed te maken.

Het stemt het Comité tot slot tot voldoening dat de Commissie in haar document voor het eerst de belangen van de gebruikers van informatietechnieken duidelijk op de voorgrond plaatst. Het Comité onderstreept in dit verband dat de „informatiemarkt” optimaal toegankelijk voor de gebruikers dient te worden gemaakt.

2.2. Het Comité wijst in het bijzonder op de noodzaak, de nationale informatiediensten en -structuren bij het programma te betrekken. De Gemeenschap dient in het bijzonder taken op zich te nemen die in Europees verband efficiënter kunnen worden uitgevoerd en waarbij de aanwezigheid van een grote markt van groot belang is. Het Comité vindt ook dat voor het vaststellen van deze taken het Comité voor

wetenschappelijke en technische informatie en documentatie (CWTID) een bijzonder belangrijke functie zou kunnen vervullen. Daarom wordt de in bijlage II van het ontwerp-besluit geplande taakuitbreiding van het CWTID ten opzichte van de huidige taakstelling goedgekeurd.

2.3. De gespecialiseerde informatiemarkt is zowel qua inhoud van de informatie als qua structuur en betekenis buitengewoon rijk geschakeerd. In het document van de Commissie wordt voor de informatiediensten de volgende inhoudelijke structuur voorgesteld:

- wetenschap en technologie,
- economie en econometrie,
- handel en financiën,
- juridische informatie,
- kredietinformatie,
- bijzondere marketinginformatie,
- algemene informatie.

Even rijk geschakeerd zijn de betekenis en de reeds op nationaal en internationaal niveau bestaande structuren. Sommige vormen van dienstverlening zijn reeds goed door de particuliere sector uitgebouwd (b.v. kredietinformatie), andere diensten worden door overheidsinstellingen aangeboden op belangrijke gebieden als wetenschap en technologie, waarvan de betekenis ver uitstijgt boven het economische aspect.

Bij het uitbouwen van de netten en de exploitatie van de diensten dient voor een verantwoorde verhouding tussen overheids- en particuliere activiteiten te worden gezorgd.

Het Comité acht daarom een definitieve beoordeling van het programma moeilijk, aangezien het programma vooralsnog slechts weinig over de prioriteiten ten aanzien van de sectoren meedeelt, maar deze beslissingen van een evaluerende analyse van de marktsectoren afhankelijk maakt (bijlage I, paragraaf 2.2.1.7). Dit is vooral van belang, omdat bij deze beoordeling rekening moet worden gehouden met verschillende aspecten, die in het bijzonder voor de gebruiker van betekenis zijn, zoals:

- technische aspecten,
- taalaspecten,
- administratieve aspecten,
- economische aspecten,
- juridische aspecten,
- politieke aspecten,
- scholingsaspecten.

Waarschijnlijk moet het gewicht van het onderzoeksaspect voor elke informatiesector afzonderlijk worden bepaald, aangezien de bestaande problemen

en de prioritaire doelstellingen immers per sector afwijken.

2.4. Het Comité stelt vast dat het programma vrijwel uitsluitend is gericht op uitbreiding en bevordering van de informatiemarkt en daarbij de gevolgen van een dergelijke groeiende informatiemarkt voor individu en maatschappij soms in het geheel niet of slechts vanuit een eng economische gezichtshoek in de discussie betreft. De beantwoording van vraagstukken als:

- hoe moeten persoonlijke gegevens worden beschermd;
- in hoeverre levert concentratie van gedecentraliseerde databanken verlies van werkgelegenheid op;
- welke problemen worden veroorzaakt door de toenemende afhankelijkheid van informatiediensten (bijvoorbeeld bij storingen);
- wat is de invloed van de nieuwe informatietechnologie op het doel van school- en beroepsopleiding;
- wat is de maatschappelijke relevantie en invloed van de verschillende informatiegebieden;
- hoe verhoudt algemeen toegankelijke informatie zich tot door auteursrechten en dergelijke beschermde gegevens;
- welke invloed hebben de nieuwe informatiediensten op de gezondheid van de betrokkenen?

is voor het vaststellen van prioriteiten in het stimuleringsbeleid van de Gemeenschap van belang. Het Comité is het eens met de opvatting van de Commissie dat afzonderlijke programma's weliswaar noodzakelijk zijn, maar dat „zij slechts beperkte belangrijke aspecten van een omvangrijk en gecompliceerd gebied bestrijken dat van economisch, sociaal en cultureel belang is”. Daarom verwacht het dat dergelijke „ruimere en algemenere beleidsaspecten van de informatiestromen en de informatiemarkt” (par. 2.3, sub b)) in de voor een later tijdstip aangekondigde afzonderlijke mededeling aan de Raad zullen worden behandeld. Deze mededeling moet dan wel op een zodanig tijdstip het licht zien dat zij uit het oogpunt van tijd en inhoud op het onderhavige programma van de Gemeenschap voor ontwikkeling van de gespecialiseerde informatiemarkt kan aansluiten als dit programma in de uitvoeringsfase verkeert.

2.5. Naast de voortzetting van de projecten Euro-net (hoewel dit in sommige Lid-Staten al op beperkte schaal wordt toegepast) en Diane geeft het Comité een bijzondere prioriteit aan het onderzoek naar en de ontwikkeling van mogelijkheden tot gebruikmaking van het nieuwe informatiemedium Viditel voor gespecialiseerde informatiediensten, daar dit systeem in het bijzonder voor het kleinbedrijf en de vrije beroepen (adviseurs, artsen, advoca-

ten) gezien de relatief goedkope toegang tot de informatie, goede perspectieven zou kunnen bieden. Daarbij wordt echter niet voorbijgegaan aan de grote problemen die een invoering van deze dienst in geheel Europa met een daarbij behorend netwerk van databanken nog in de weg staan.

2.6. Tot slot is het Comité de mening toegedaan dat over de financiering van het programma nog geen definitief oordeel kan worden uitgesproken, omdat deze in nauwe samenhang met de algemene financieringsproblematiek van de Gemeenschap in de toekomst moet worden gezien.

Gedaan te Brussel, 29 maart 1984.

De Voorzitter
van het Economisch en Sociaal Comité
François CEYRAC

DETTIG JAAR GEMEENSCHAPSRECHT

Sedert Robert Schuman op 9 mei 1950 zijn historische verklaring aflegde en sedert de ondertekening op 18 april 1951 van het Verdrag van Parijs tot oprichting van de EGKS zijn inmiddels ruim dertig jaar verstreken. De Europese Gemeenschap is daarmee op een passend punt gekomen om een balans op te maken. De oorspronkelijkheid van de Gemeenschap kan immers eerst recht — en dat zowel wat het in haar belichaamde unieke economische en menselijke experiment, als haar machtige juridische instrumentarium aangaat — in het licht van haar historische evolutie worden beoordeeld.

Haar volle omvang bereikte de Gemeenschap eerst met de totstandkoming van de Verdragen van Rome, waarbij de EEG en Euratom werden opgericht. Daarna heeft zij diverse ontwikkelingsfasen van institutionele aard doorgemaakt; men denke aan de fusie van haar instellingen, de creëring van de eigen middelen, de uitbreiding van de begrotingsbevoegdheden van het Parlement en aan de instelling van de Rekenkamer. Daarnaast heeft de Gemeenschap ook uitvoering weten te geven aan de grondbeginselen van het vrije verkeer van goederen, personen, diensten en kapitaal en heeft zij aan het gemeenschappelijke beleid daar, waar dat in haar Oprichtingsverdragen is voorzien of waar dat bij de werking van de gemeenschappelijke markt nodig bleek om een der doelstellingen van de Gemeenschap te kunnen verwezenlijken, verder gestalte weten te geven. Daarenboven heeft zij tweemaal uitbreiding ondergaan wegens de toetreding eerst van Denemarken, Ierland en van het Verenigd Koninkrijk, nadien van Griekenland. Thans wordt er over de toetreding van Spanje en Portugal onderhandeld.

De communautaire verworvenheden liggen besloten deels in een omvangrijke wetgeving, welke zowel op de Lid-Staten als op het bedrijfsleven en de gewone burgers van toepassing is, deels in de Jurisprudentie van het Hof van Justitie, dat te Luxemburg zetelt.

De Commissie nu heeft zowel de reeds met het Gemeenschapsrecht vertrouwde, als ook de overige juristen een naslagwerk willen bieden, waarin de evolutie die de Gemeenschap heeft doorgemaakt, wordt geschetst en waarin de balans wordt opgemaakt van de in de onderscheiden sectoren gemaakte vorderingen, alsmede van de moeilijkheden waaraan de Gemeenschap het hoofd heeft moeten bieden. Zij heeft daartoe vooraanstaande specialisten ter zake in de diverse Lid-Staten aangezocht om van hen voor dit boekwerk „Dertig jaar Gemeenschapsrecht” een bijdrage te verkrijgen. Elke auteur is volledig vrij geweest om daarin zijn eigen mening weer te geven en het is daarom zeer wel mogelijk dat noch de Commissie, noch de lezer, zich in ieder opzicht met de in dit werk voorkomende standpunten kan verenigen, doch de lezer kan ervan verzekerd zijn, dat hij met dit werk over een eerlijk en volledig overzicht beschikt.

Uitgegeven in het Deens, Duits, Engels, Frans, Italiaans en Nederlands.

De Griekse, Portugese en Spaanse versies zijn nog niet verschenen.

ISBN-92-825-2655-0
CB-32-81-681-NL-C

Vastgestelde prijzen in Luxemburg (exclusief BTW): Ecu 12,50 BFR 560 HFL 35

BUREAU VOOR OFFICIËLE PUBLIKATIES DER EUROPESE GEMEENSCHAPPEN
L-2985 Luxemburg

DE EUROPESE GEMEENSCHAP EN HET VRIJE VERKEER VAN VRIJE BEROEPSBEOEFENAREN

Onderlinge erkenning van diploma's

J.-P. de CRAYENCOUR

De Europese Gemeenschap wil niet alleen een gemeenschappelijke markt scheppen, doch eveneens „nauwere betrekkingen tussen de in de Gemeenschap verenigde staten” tot stand brengen (artikel 2 van het Verdrag van Rome) Een van de hiertoe aangewende instrumenten is het vrije verkeer van personen

Dit vrije verkeer van personen betreft met name de beoefenaars van vrije beroepen Door de opheffing van de hindernissen voor deze vrijheid zullen de beoefenaars van vrije beroepen, hetzij door de uitoefening van het recht van vestiging, hetzij en vooral door de concretisering van het vrij verrichten van diensten, kunnen deelnemen aan de Europese integratie door hun op onafhankelijke en verantwoordelijke wijze verrichte diensten ter beschikking te stellen van een clientele, die steeds meer betrokken wordt bij het Gemeenschapsleven

Aangezien het hier beroepen betreft waarvoor over het algemeen zeer strikte regelingen bestaan, kan dit vrije verkeer alleen voldoende worden verwezenlijkt door een bepaalde harmonisatie van de voornaamste onderdelen van deze regelingen, of het nu om opleidingsvoorwaarden dan wel om de beroepsdiscipline gaat

Deze harmonisatie, waarbij de in de verschillende Lid-Staten bestaande voorschriften met elkaar worden vergeleken, biedt de gelegenheid voor een heroverweging daarvan in het licht van de ontwikkeling van onze maatschappij met eerbiediging van de waarden van onafhankelijkheid en verantwoordelijkheid die de specifieke inbreng van deze beroepen in het maatschappelijk leven vormen, zulks met het doel beoefenaars van vrije beroepen bij te dragen tot de Europese integratie

Deze studie, die gewijd is aan „de Europese Gemeenschap en het vrije verkeer van beoefenaars van vrije beroepen”, wil de fundamentele betekenis van het vrije verkeer en de voorwaarden waaronder dit toepassing moet vinden, in het juiste licht stellen Zij bevat een beschrijving van het juridische proces, geeft aan welke etappes bij de harmonisatie zouden dienen te worden gevolgd en op welke wijze moet worden gestreefd naar de verwezenlijking van het dringendste aspect daarvan de onderlinge erkenning van de diploma's Voorts wordt een beschrijving gegeven van de op dit gebied bereikte resultaten alsmede een toelichting op hetgeen nog te doen valt

J.-P. de CRAYENCOUR — Geboren op 16 juli 1915 te Londen, Belg — Rechtenstudie aan de Universiteit van Leuven Advocaat-stagiair bij de balie van Brussel, vervolgens directeur van het Studiecentrum van de Federation nationale des classes moyennes Administrateur en secretaris-generaal van het Internationaal Studie-instituut van de Middenstand Lid van het Kabinet van de minister van Middenstand in 1958 Vanaf 1 maart 1959 werkzaam bij de Commissie van de Europese Economische Gemeenschap bij het Directoraat Vrijheid van vestiging Op 1 juni 1959 tot afdelingshoofd benoemd Op 1 mei 1973 gepensioneerd Oprichter van het Europees secretariaat voor de vrije, intellectuele en sociale beroepen (SEPLIS-Brussel) Gehuwd, zeven kinderen Oprichter en voorzitter van de Nationale confederatie van ouderverenigingen in 1956 Honorair reserve-kapitein-commandant bij het 1e regiment Gidsen Krijgsgevangene, oorlogsvrijwilliger, oud-verzetstrijder

Uitgave in Deens, Engels, Frans, Grieks, Italiaans, Nederlands, Portugees, Spaans

De Griekse versie is nog niet uitgegeven

ISBN 92-825-2794-8

Catalogusnummer CB-33-81-061-NL-C

Vastgestelde prijzen in Luxemburg (exclusief BTW) ECU 4,55, BFR 200 HFL 12,50

BUREAU VOOR OFFICIELE PUBLIKATIES DER EUROPESE GEMEENSCHAPPEN
L-2985 Luxemburg

